

“ அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு.” — திருக்குறள்

எழுத்துத் தமிழ் நூல்கள் ஒரே இடத்தில்

‘ஒரே இடத்திலே எழுத்து நூல்களைப் பெற முடிவதில்லை. நான்கு நூல்களைச் சேர்ந்தாற் போல வாங்கவேண்டுமென்றால் ஏழு எட்டுக் கடைகள் ஏறி இறங்கவேண்டியிருக்கின்றது’ என்ற குறைபாடு எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் ஆர்வமுள்ள இரசிகர்கள் மத்தியிலும் நிலவி வருகின்றது.

இப்பிரச்சினை முதன்முதலில் யாழ். இலக்கிய வட்ட எழுத்தாளர்கள் படிப்பிட்டுக் கல்லூரி அதிபர்களால் உணரப்பட்டது. ‘எங்கள் நாடு; எங்கள் அறிஞர்; எமது நூல்கள்’ என்ற குறிக்கோளுடன் இயங்கத் தொடங்கிய இலக்கிய வட்டம் எழுத்து எழுத்தாளர்களின் ஆற்றலையும் சமுத்திர நூல்களின் தரத்தையும் தக்க ஆதாரங்களுடன் திட்டமிட்டு நிலநாட்டி வருவதாயிற்று. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் வழியிலே நின்று இரசனைத் திறத்தை எங்கும் பரப்பிவரும் இரசிக்கமணி கணக. செந்திரநாதன், பண்டித சி. சச்சிதானந்தன், திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரப்பிள்ளை, குரமகள், சிற்பி, சொக்கன், செம்பியன்செல்வன், செங்கை ஆழியான், திரு. வை. தணைவரன், இக்கட்டுரை ஆசிரியர் போன்ற யாழ். இலக்கிய வட்ட உறுப்பினர் சொற்பொழிவுகளாலும் கட்டுரைகளாலும் இக் குறிக்கோளைச் செயற்படுத்துவதிலே தீவிர ஆர்வம் காட்டினர். இப்பணியிலே கொழும்பு இளம்பிறை இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. வாளர்கள் எம். ஏ. இரகுமான், எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோரின் பங்கும் ‘மல்விசை’ ஆசிரியர் டொமினிக் ஹீவா அவர்களின் தனிப்பட்ட தொண்டும் பெரிது.

இம் முயற்சியினாலே தோன்றிய நல்லதொர் விளைவு கல்லூரி அதிபர்கள் தங்கள் வருடாந்தப் பரிசளிப்பு விழாவிலே எழுத்து நூல்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முன் வந்தன. எழுத்தாளர்களைத் தக்க அளவுக்கு ஊக்கப்படுத்தும் வல்ல இச்சிறந்த மனப்பான்மை முதன்முதலில் யாழ். இலக்கிய வட்டத்து எழுத்தாளர்கள் ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரியும் பாடசாலைகளிலேயே ஏற்படுத்தப்பெறு குறிப்பிடவேண்டிய தொன்

ருகும். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி, மத்திய கல்லூரி, வைத்திலுவர் கல்லூரி, கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி, மகாஜனக் கல்லூரி, வயாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயம், பண்டத்தரிப்பு மகலிர் கல்லூரி, வதிரி தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி, வட்டுக் கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, நீர்வேலி அத்தியாயர் இந்துக் கல்லூரி ஆகியவை அவற்றின் பரிசளிப்புக்கும், நூல்திலையத்துக்கும் வாங்கும் நூல்களில் முடிந்தவரை எழுத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை வாங்கலாயின. ஏனைய கல்லூரிகளுக்கு இக் கொள்கை இல்லை என்ற கூறுவது தகாது. கட்டுரையின் குறிக்கோள் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தினரின் நேரடிப் பணியை எடுத்துக் கூறியதே யாதலால் அவர்களுடன் தொடர்புடைய கல்லூரிகளை நன்றியுணர்வுடன் குறிப்பிட வேண்டியதாயிற்று. இவற்றுள் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக்கும் யாழ். இலக்கிய வட்டத்துக்குமுள்ள ஈடுபாடு பெரிது. ஆன்ற அறிஞர்களும் ஆற்றல் வாய்ந்த பேச்சாளர்களும் விழுமிய எழுத்தாளர்களும் இக்கல்லூரியின் ஆசிரியர் குழுவில் இருப்பதினால் எழுத்து எழுத்தாளர்களை மதித்து அவர்களது படைப்புக்களை ஆர்வத்தோடு படித்துச் சுவைக்கும் பழக்கம் மாணவர்களிலும் நெடுங்காலமாக இருந்துவருகின்றது. தற்போதைய அதிபர் திரு. இ. சபாவிங்கம் அவர்கள் எழுத்துப் படைப்புக்களுக்குக் கொடுத்து வரும் முக்கியத்துவம் எம்மை யெல்லாம் மிகப் பெருமையடையச் செய்கிறது.

ஆசிரியர் கலாசாலைகள் காட்டிவரும் ஆர்வம் அளப்பரியது. தரமான எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு அவர்களைப் படைப்புக்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிப்பதாலும், விமர்சனங்கள் செய்வதாலும் இலக்கிய விழாக்கள் எடுப்பதாலும் எழுத்தாளர்கள் அடிக்கடி புத்தியிற் பெற்று எழுகின்றார்கள். இத்துறையில் கொழும்புத்துறை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை அதிபர் திரு. சி. வேலாயுதப்பிள்ளை அவர்கள் எடுத்துவரும் முயற்சிகள் எடுத்துக் காட்டானவை.

கல்லூரிகளிலும் கலாசாலைகளிலும் ஏற்பட்டிருப்பது புணர்ச்சி கடைகளில் ஏற்பட

வில்லை. புத்தகக் கடைக்காரர்கள் எழுத்துப் படைப்புக்களை வாங்கி வைத்திருப்பதிலோ விற்பனை உதவுவதிலோ போதிய ஆர்வம் காட்டவில்லை. சுன்னாகம் தலைக்குமி புத்தகசாலை ஒன்றினைத் தவிரப் பிற கடைகளில் எழுத்துப் படைப்புக்களை அதிகம் பெற முடிவதில்லை. எனினும், இப்பொழுது நிலைமை மாறிவருகின்றது. விற்பனையாளர்களுக்கும் இரசிகர்களுக்கும் வசதியளிக்கும் பொருட்டு இரசிக்கமணி கணக.

கவிஞர் வி. சுந்தரவனம்

தலைவர்
யாழ். இலக்கிய வட்டம்

செந்திரநாதன் அவர்களால் தொகுக்கப்பெற்ற ‘எழுத்துத் தமிழ் நூல் வழிகாட்டி’ 1968ஆம் ஆண்டு யாழ். இலக்கிய வட்டத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இதன் புதுக்கிய பதிப்பு 1972ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது. இது, எழுத்து நூல்கள் பிரபலமாகும் பொருட்டும் விற்பனையாதற் பொருட்டும் இலக்கிய வட்டம் மேற்கொண்ட ஒரு புது முயற்சியாகும். இது போன்ற முயற்சி இதற்கு முன்னர் பிறரால் செய்யப்பட்டதில்லை.

நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பண்டத்தரிப்பு மகலிர் கல்லூரிப் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு எழுத்து நூல்களை வாங்குதற் பொருட்டுப் புத்தகக் கடைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டுச் சேர்வுற்ற கதையைத் திருமதி வள்ளியரசு இராமலிங்கம் அவர்கள் (குரமகள்) சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதனைக் கேட்ட ‘வெற்றிமணி’ ஆசிரியர் திரு. மு. க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எழுத்து நூல்களைச் சேர்த்துச் சக்தி அச்சுக்கடத்திலே வைத்து விற்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்கள். இதுவே ஒரே இடத்தில் எழுத்து நூல்கள் இருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தைச் செயற்படுத்த யாழ். இலக்கிய வட்டம் மேற்கொண்ட முதல் முயற்சியாகும்.

இன்று மற்ற மொரு மகத்தான முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கன்னகம் தலைக்குமி புத்தகசாலை அதிபர் அவர்களுடைய ஒத்துழைப்புடன்

புடன் தலைக்குமி புத்தக சாலையில் எழுத்து நூல் நெருகியைக் கொண்ட ஒரு தனிப் பிரிவு திறக்கப்பட்டுள்ளது.

எழுத்து நூல் வெளியீட்டுத் துறையிற் பெருஞ் சாதனைகளை ஏற்படுத்திய ‘எழுக்கேசரி’ பொன்னையா அவர்களுடைய இத்தாபனத்திலே எழுத்து நூற்பிரிவு ஒன்றினை ஏற்படுத்துவது மிகவும் பொருத்தமுடையதே. எனினும் இதில் பெரும் புதுமை ஒன்றும் இல்லை என்பதையும் ஒளிக்கா துரைக்கவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில், தலைக்குமி புத்தகசாலை அன்று முதல் இன்றுவரை எழுத்து

என. எழுத்து நூல்களை அதிக அளவில் வாங்க விரும்பும் கல்லூரிகளுக்கும் பிற நிலையங்களும் இது வசதியளிக்கும். இப்பிரிவை முழுமையாக்கும் வேலைகள் இவ்வாண்டு இறுதிவரை தொடர்ந்து நடைபெறும். எழுத்தாள நண்பர்களும் நூல் வெளியீட்டாளர்களும் தாங்கள் வெளியிட்ட, வெளியிட விரும்பும் நூல்களை இப்பிரிவிலே விற்பனைக்கு வைக்கும் வண்ணம் அன்புடன் வேண்டப்படுகின்றனர். நூல்கள் விரைவாக விற்பனையாகக் கூடிய வழிவகைகள் மேலும் மேற்கொள்ளப்பட விரும்புகின்றன. முழுநூல் விழைபட்டியல் ஒன்றும் தயாராகக் கொண்டுவருகின்றது.

இத்தகைய வாய்ப்பான எழுத்து நூற்செய்திப் பிரிவைத் திறந்து வைத்தவரின் வடமாதிரிக் கல்வி அதிபர் திரு. இ. மாணிக்கவாசகர் அவர்களால், கல்வி அதிபர் அவர்கள் ஏட்டுக் கல்வியை நாட்டுக் கல்வியாக்குவதிலும் கல்வித் திணைக்களத்தையும், பாடசாலைகளையும் சமுதாயத்துடன் இணைத்து இயங்கச் செய்வதிலும் முழுமையாக ஈடுபட்டு வருவது யாவரும் அறிந்ததொன்று. பாடசாலைகள் மூலந்தான் கல்வி என்றில்லாமல் சமுதாயத்தின் மூலம் முக்குகள் எங்கணும் நடைபெறுகின்ற இலக்கிய (தொடர்ச்சி 4ஆம் பக்கம்)

புதுமைகள் மலர்க!

“யாவலன்”

புதுமைகள் மலர்க புதுமைகள் மலர்க புயியினை உயர்நிலை தன்னிலே கிறுத்தி இன்பம் ஒன்றே உயிர்க்கெலாம் லேகும் புதுமைகள் மலர்க புதுமைகள் மலர்க.

சிரவரே ஆயினும் இன்னொரு ஆயினும் முதியரே ஆயினும் யாவரே ஆயினும் நற்பயன் லேகும் புதுமையைக் காண்பதில் மிக்கபோர் ஆவல் கொள்ளுதல் கண்டனம்.

மானிடர் யாவரும் ஓர் இனம் என்னுமோர் தேனிகர் சிந்தனை தோற்றிடச் செய்வதால் அன்புசேர் நெஞ்சினால் அகனியை கோக்கிடும் பண்புசேர் புதுமைகள் பரிசினில் மலர்கவே.

இல்லையென் நேங்குவோர் பரிசினும் வன்பினி இல்லையென் நின்றும் புதுமைகள் மலர்கவே தொழிலினார் தொழிலுற தொழிலுளோர் உயர்வு பழுதிலா வகையிலே புதுமைகள் மலர்கவே.

கலை சமைப்போம் உயர்நிலை அமைப்போம்

பிரமாதுலு ஆனிம் 9௨ (23-6-73)

கலையும் மரபும்

பத்திரிகா தர்மம்

தர்மம் எனக்குச் சொந்தம் என்று சொந்தம் கொண்டாடும் இயல்பினரே அறிஞர்கள். தர்மத்துக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம் என்று கூறபவர்கள் என்ன தான் உயர்நிலையில் இருந்தாலும் அவர்கள் அறிவிலிகள்.

அறிஞர்கள் தர்மத்தைச் சொந்தம் கொண்டாடும் போது அவை வளர்க்க உதவும் பத்திரிகைகள் சும்மா இருக்கலாமா? அவைகளும் சொந்தம் கொண்டாட வேண்டும். அதைத்தான் பத்திரிகா தர்மம் என்று கூறுகிறார்கள்.

பத்திரிகைகள் மக்களுக்கு அதிக பணியைச் செய்யும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கின்றன. இன்று திரைப்படத்துக்கு அடுத்தபடியாக மக்களிடம் நெருங்கிய உறவு வைத்திருப்பது பத்திரிகைதான் என்றால் அது பொருத்தமானதேயாகும்.

இத்தகைய செல்வாக்கும், மக்கள் தொடர்பும் கொண்ட பத்திரிகைத் தர்மத்தைப் பேணிவை ஏற்படும் சன்மைகளும் பேணத்தவறினால் ஏற்படும் நிமைகளும் சொல்லில் அடங்கா.

மனித நாகரிகத்தைக்கும், அவர்தம் கலாசாரத்தைப் பரப்ப உதவுவது பத்திரிகை. அரசியல் விழிப்புணர்ச்சிகளையும் அரசியல் சிந்தனைகளையும் பரப்ப உதவுவது பத்திரிகை. பழைய இலக்கியங்களுக்குக் காலத்துக்கு ஏற்ற விளக்கம் கொடுத்து அவற்றை மக்கள் வாழ்வோடு தொடர்புபடுத்துவது பத்திரிகை. அறிஞர், பொதுமக்கள், முதியவர், இளைஞர், மாணவர் என்று எல்லோர் கைகளிலும் தவழுவது பத்திரிகை.

இத்தகைய பத்திரிகை மக்கள் நலன் என்ற ஒன்றைத் தன் பணிப்பாகக் கொள்வதை மறந்து தன் வளர்ச்சியை அதாவது வியாபார வளர்ச்சியைக் கருத்திற்கொண்டு மனித பலவீனங்களையும்—பலவீனத்தால் அவன் புரியும் மிகுச் செபலங்களையும் வர்ணிப்பதிலும் அதன்மூலம் பலவீனம் கொண்ட மனங்களை அலைப்பதிலும் சுகம் கண்டால் அது தர்மமாகுமா? அங்கே பத்திரிகாதர்மம் வாழுமா?

மனித முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய உண்மைகளை மறைத்து அவை பொய்க்கைப் பரப்பலாமா? பத்திரிகா தர்மத்தைப் பேணிவதால் ஒரு பத்திரிகை நடத்த இயலவில்லை என்றால் அந்தப் பத்திரிகையை நடத்துபவர் அதன்மூலம் பலவீனம் கொண்ட மனங்களை அலைப்பது தொழில்களை நடலாமா?

ஒரு பத்திரிகை கனது காலத்தையும்—சமகால ஏனைய பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சியையும் நோக்கும் போது, காலத்துக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்களை மேற்கொள்ளவேண்டியிருப்பது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றே. அத்தகைய நிலையற்ற சில மாற்றங்களை மேற்கொள்ளினும் அம்மாற்றங்கள் பத்திரிகையின் இலட்சியத்துக்கு, அதாவது பத்திரிகா தர்மத்துக்குப் பங்கம் விளையாமலே இருத்தல் வேண்டும்.

தர்மத்தைப் பேணுகின்ற நூலாகிய ராஜாஜி எழுதிய "வியாசர் விருந்து" என்ற பாரத உரைகலை நூல் விற்பனைபான அளவுக்கு இதுவரை வெளிவந்த தர்மத்தைப் பேணாத கவர்ச்சி நூல்கள் விற்பனையாகவில்லை என்பதை யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். விற்பனையைப் பொறுத்தவரையில் நூலுக்குக் கூறப்படும் வியாயம் பத்திரிகைக்கும் பொருந்தும் எனவே தர்மத்தைப் பேணும் பத்திரிகைகள் விற்பனை தோல்வியுறும் என்பது பொருத்தமற்ற வாதமே.

கலைக்கண் இந்த ஒளியில் அறிஞர் க. சி. குலரத்தினத்தின் ஆங்கிலப் புலமை என்னும் கட்டுரை யின் இரண்டாம் பாகம் இடம்பெறுகிறது. சிந்தகச் செல்வர் அ. செ. முருகானந்தனின் சிறுகதை பிறை வுறுகிறது. பைந்தமிழில் பள்ளு என்ற பன்னாட்டுப் பிறைய சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரை இடம்பெறுகிறது. திரு. த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் கலைமரபு தொடர் கட்டுரை ஆரம்பமாகிறது. மற்றும் வழமையான அம்சங்களும் இந்த ஒளிக் குளிசெய்கின்றன.

1. "முச்சே! முருகனைச் சேவி"

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவி வந்த கலைக்கலவியும், மரபும் இப்பொழுது படிப்படியாக அற்றுக் கொண்டு வருகின்றது எனலாம். பழைய கல்வி மரபைப்பற்றி இப்பொழுது சரியாக அறிந்து கொள்ள முடியாமலிருக்கின்றது. பழைய மரபுப்படி கல்வி கற்றுப் புகழுடன் திகழ்ந்த பலர் இப்பொழுதும் எம்மத்தியில் இருக்கின்றனர். கலை மரபுக் களையிழந்த இவர்கள் வாயிலாகக் கேட்டறிபலாம். இதனைக் கேட்டுத் திரட்டி ஏட்டிலே பொறித்து வைப்பது மிகவும் முக்கியம். இவ்வாவிட்டால் மரபுச் செல்வத்தைப்பற்றி எழுந்த அடுத்த தலைமுறையினர் அறியமுடியாத நிலைக்கு வந்துவிடுவர்.

மாவட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில், முர்த்தி, தலம், திர்த்தம் ஆகிய பெருமைகளுடன் திகழ்கின்றது. அது மட்டுமன்று கோயில் வளர்த்த கலைகளின் உறை விடமாகவும் அமைந்துள்ளது. இந்த ஆதினம் பழைய மரபுகளைப் பேணிக்காத்து வந்துள்ளது. இந்தத் தலத்திலே அரை நூற்றாண்டிற்கு மேலாகத், தன் முச்சமூலம் முருகனைச் சேவித்து வருகின்றவர் மாவை ஆதின நாதசுவர இசைப் பெரும் புலவர் நா. சோ. உருத்திராபதி. "என் முச்ச மாவை முருகனுக்கே உரியது," என்று பெருமையுடன் இவர் கூறிக்கொள்பார். தன் கல்வி மரபைப்பற்றி இவர் தனக்குரிய இனியபாணியில் அகமகிழ்ந்து கூறுவதைக் கேட்கலாம்.

"என் தகப்பனார் நாதசுவர வித்துவான் நா. சோம சுந்தரம். தாயார் சிவகாமிப் பிள்ளை. நான் 1900ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தேன். எழுத்துத்தையார் தமிழ் நாட்டில் உள்ள தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருப்புகலூர் ஆதினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இன்றைக்கு நாதசுவரப் பாணியில் தஞ்சாவூர் பாணியே நிலைத்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. எழுத பெற்றுக் கொடுக்கும் நான்கு ஆண்டுகளாகும் இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் பிறந்தனர். அவர்களின் விபரம் :- பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை, இராாமநாதன், உருத்திராபதி—அதாவது நான்—நடராசா, சுப்புலட்சுமி, தனபாக்கியம். குடும்பத்திலே நான்கு ஆண் குழந்தைகள் இருந்ததையிட்டு என் தந்தையார் பூரிப்படைவார். "முருகனைச் சேவிக்க நான்கு ஆண்டுகள், மேலும் இரண்டு மருமகப் பிள்ளைகளும் வருவார்கள்". எனக்கூறி மகிழ்வார் எழுத்துத்தையார். தமது ஆண் குழந்தைகள் தமது நாதசுவர வித்துவான்களாக்குவதும், இருவரைத் தவிர வித்துவான்களாக்குவதும் என் தந்தையாரின் கனவு; ஆனால் அந்தக் கனவு நனவாக முன்வரே தன் அன்பு மனைவியையும் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளையும் விட்டு எழுத்துத்தையார் நில உலக வாழ்வை விட்டுப் பிரிந்தார். அப்பொழுது எனக்கு வயது நான்கு இருக்கும். தனது கடைசி நேரத்திலும் தன் குழந்தைகளின் இசைக் கல்வியைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டிருந்தார். அந்தக் கவலையுடன்தான் அவர் ஆவி பிரிந்தது. "என் குழந்தைகளைத்

தரமான வித்துவான்களாக்கி விடு" என்று தாயாரிடம் மரணப் படுக்கையிலிருந்தபடியே கூறினார். தரமான வித்துவான்களாக்குவது அப்பொழுது சிரமமானவேலை. தந்தையாரை இழந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து மாறுவதற்குத் தாயாருக்குப் பல காலஞ் சென்றது. வறுமையின் பிடியில் நாம் சிக்கியிருந்தோம். தகப்பனுக்கு நிறையச் சேவகம் இருந்தது. வருவாயும் நிறைய உண்டு; ஆனால் பொருள் சேகரித்து வைக்கின்ற வழக்கம் அவரிடம் கிடையாது. சன்மானம் சம்பளம் என்ற அலுவல்களில் அவர் ஒருபோதும் கண்டிப்பாக இருந்தது கிடையாது. நிறுத்திப்பெசி வற்புறுத்தி எதுவும் கேட்கமாட்டார். பணம் பறிக்கின்ற பழக்கம் அவருக்கு இல்லை; "சேவிக்கத்தானே முருகன் எனக்கு முச்சைத் தந்தான்" என்று அடிக்கடி கூறுவாராம். எல்லோருக்கும் தொண்டு செய்வார்; தன்னுடன் தொழில்

2. சண்முகசுந்தரம்

B. A. (Cey.) Dip. in Ed. (Cey.)

செய்கின்ற நாயன்காரர், தவிர்க்கார் எல்லோருக்கும் நிறையக் கொடுப்பார். அந்தப் புண்ணியம் தான் பின்னர் எமக்கு உறுதுணையாக இருந்தது; எம்மை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவந்த தென்பதை இப்பொழுது உணருகின்றேன். எம்மைத் தவிக்கவிட்டுத் தந்தையார் கண்மூடிய பின்னர் எழுது தாயார் தான் எமக்கு எல்லாம்.

"எழுத்துத்த தமையார் பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை. அவரின் பெயரை நான் சொல்வது மிகக்குறைவு. அவர்தான் என்முதற் குருவாக குடும்பபாரத்தை யுமேற்றுஎன்னை" இரத்திலுக்கு உயர்த்தினார். இரத்தத்தில் முருகன் அருளால் ஊறிய திறமையை அவர் நாயனம் மூலம் வெளிக்காட்டினார். எழுது மாமனார் நாதசுவர வித்துவான் ம. கந்தையார். எழுது குடும்பமே இசைப் பல்கலைக்கழகம் போன்றது. வித்துவான் கந்தையா சுத்தமான இன்னிசையின் இருப்பிடம். ஒரு முறை தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்து வேதாணியம் குப்புசாமி நாயன வித்துவானுடன் சேர்ந்து எங்கள் மாமா வாசித்தார். பின்னர் சபையோரின் வேண்டுகோளின்படி தார்பாரைப் பொழிந்து தேனாக்கினார். இதனைக் கேட்ட வித்துவான் குப்புசாமி "தார்பாரைக்கு ஒரே ஒரு கந்தையா தான்; இந்தியாவில் கூட இப்படி ஒருவரும் வாசிக்க மாட்டார்கள்" என்று பாராட்டினார். அன்று தொடக்கம் மாமா 'தார்பாரை' கந்தையா என்று இரிகிகர் கூறும் அழைக்கப்பட்டார். ஆனால் வாழ்க்கையில் அவர் எந்தவிதமான தார்பாரை—ஆர்ப்பாட்டு செய்வது கிடையாது. மிகவும் அடக்கமானவர். இசையின் பரந்த அறிவினால் ஏற்பட்ட அடக்கம் அது. பாவலர் தெ. அ. துரையப்பாபிளையின் திருக்கவைப்பாட்டுகளுக்கெல்லாம் மாமா கந்தையாவே இசையமைத்துக் கொடுப்பார்.

மாமா சுரவரிசை நூல் ஒன்றை அந்தக் காலத்திலேயே வெளியிட்டால் இவரின் மகள் வனசாடர்யையே எழுது முத்த தமையார் பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை திருமணஞ் செய்தார்.

எழுது தாயார் எம்மை வளர்க்கப் பட்டபாடு இம்மாதிரிமன்று. முத்த தமையாரும் நானும் இளமையில் அடக்கமானவர்கள் என்று என் தாயார் சொல்வார். இளைய தமையார் தான் பிரபல தவில் வித்துவானாகத் திகழ்ந்த இராமநாதன். இவரின் வாத்தியம் 'துடுக்காவே' இருக்கும்; இலாஸப் பாசவும் இருக்கும். இளமையிலே குணமும் அப்படித் தான் சற்றுக் குழப்படிதான். 'துடுக்கு' என்று கூறுகிறப்பாக இருப்பார். தம்பி நடராசா 'அடம்' பிடிப்பவன். எடுத்த காரியத்தைச் சாதிப்பவன். பின்னர், இசைமரபு இம்மியும் வழுமாமல் நாயனம் வாசித்துத் தன் கவிவு குழுவால் எல்லோரையும் கவர்ந்தவன். அண்ணன் இராமநாதனும் தம்பி நடராசாவும் நடுத்தர வயதிலேயே இயற்கை எய்தியது மாறாக் கவலை.

"எழுது மாமாவைத் தவிர எழுது குடும்பத்தில் வேறு வித்துவான்களும் அப்பொழுது இருந்தனர். என் பெண்கொடுத்த மாமாவாசம்ப சிவம் இருந்தார். இவர்களுடன் அண்ணன் பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை நாயனம் பயிலத் தொடங்கினார். அக்காலக் கல்வியின் உயர்ந்த மரபிற்கேற்பக் குருகுலக் கல்வி முறைப்படி கற்று. தாளக்காரனாகவும், ஒத்துக் காரனாகவும் இருந்தார். தன்னுடைய 17ஆவது வயதிலே மாவை ஆதின மண்டபத்தில் நாயனம் போட்டார் முத்த தமையாரார். அதாவது அரங்கேற்றம்—தமிழை நன்கு கற்றவர் தேவாரம், திருவாசகம் எல்லாவற்றிற்கும் பயன் சொல்லக்கூடியவர். மாமா கந்தையா போன்றவர்களுக்கு நிறையச் சேவகம் இருந்தது. இளம் வித்துவான் பக்கிரிசாமிக்குப் பாட்டு சொல்லிக்கொடுக்க அவர்களுக்கு நேரம் இல்லை. மடமட என்று முன்னுக்கு வருகின்ற மருமகன் மாமா கந்தையா போன்றவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்கு அனுப்பி இசைப் புலமையை மேலும் வளர்க்க விரும்பினார். விட்டிலே பொருள் தட்டுப்பாடு உண்டு. எழுதுதான் எழுது தாயாரின் குணிச்சலைப் பாராட்ட வேண்டும். அரும் பாடுபட்டு இளைக்களைத் தாண்டி முத்தமனை அம்பல் முருகேச நாயன்காரரிடம் அனுப்பிவைத்தார். இவர் இப்போதைய நாயன வித்துவான் அம்பல் இராமச்சந்திரனின் பாட்டனார். முன்று ஆண்டுகள் இசை நுணுக்கங்களைக் கற்றுத் தேறிப் பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை தாயகம் திரும்பினார். இரிகிகர்கள் இவரை இன்முத்தமன் வரவேற்றனர். தொழில், மூலம் வருவாய் கூடியது. தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், நந்தன் கீர்த்தனை, இராமநாதக கீர்த்தனை எட்டுக்குடி ஏசல் போன்றவை எல்லாம் இவர் வாத்தியத்திலிருந்து பாசாகக் கரைந்து ஓடும். நல்லாக வாய்ப்பாட்டுச் சொல்லிக்கொடுப்பார். பாட்டிலே ஒரு எழுத்தைக்கூட விழுங்கமாட்டார். 'உச்சரிப்ப (தொடர்ச்சி 7ஆம் பக்கம்)

கள்ளன் வந்தான் கள்ளன் வந்தான் காட்டுப் பாதையிலே!

(மே இதழ்த் தொடர்ச்சி)

எவ்வளவு நேரம் அப்படி உட்கார்ந்திருப்பேனோ, என் தவறில் சிறிது ஆட்டம் கொடுக்க, உண்ணாவிட மிடுங்க குரங்கு அதை மெல்லக் கைவிடத் தொடங்கிய கதையாக, கால்களை ஆசனத்தில் நீட்டிப்போட்டுத் தலையை யன்னல் சட்டத்தில் வைத்துச் சாய்ந்து சரிந்த நிலையாகப் பத்தகத்தை கைகளில் திறந்து வைத்துக் கொண்டே சிவராத்திரிவிரதத்தைத் தொடர்ந்தேன். முன்னமே சொல்லியது போலப் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போதே பத்திரிகைகளுக்கு எழுதத் தொடங்கியிருந்தேனெனினும், இப்பயணத்தில் கையொடு கொண்டு சென்ற என் கையெழுத்துப் பிரதிகளைச் சேர்த்துக் கட்டிய காசிதக் கற்றை என்கூடவே ஆசனச் சட்டத்தில் ஒரு மூலைக்குள் கிடந்தது. ரயிலோ காட்டாண்மையான குவது போல் நடுநடுவே அலறிக் கொண்டு அந்த அர்த்த ராத்திரி வேளையில் அந்தர பவனியில் காடும் கரம்பையும் தாண்டிப் பறக்கிறது. எங்காவது தறிசெட்டுத் தடம் புரண்டாலோ ஒரே கபாலவண்டலம் தான்-ரயில் பெட்டிகள் ஒவ்வொன்றும் அப்படி ஆட்டம் போடுகின்றன. நான் உட்கார்ந்திருந்த ஒதுக்கத்தில் அக்கம் பக்கமாக என் கண்ணெதிரே யாருமில்லை. தனிமையை விரும்பும் எனக்குத் தனிமை இவ்வித பயங்கரமாய் அமைந்து விட, காசிதக் கற்றையைத் தலைப்பறமாக நகர்த்தி வைத்துக் கொண்டு உடலை தலையைச் சாய்த்து உடலை முழுக்கவும் நீட்டிக் கால்களை எறிந்து நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கிடந்தேன். பெட்டியில் மற்றொரு பாகத்தில் எங்கோ திறந்திருந்த எண்ணூடாகக் காட்டுக்குள் என் ருந்து பறந்து வந்த ஒரு கருவண்டு மறுபடி வெளியே ஓடித்தப்ப வழியறியாமல் உருண்டோடும் உண்டினுள் சிக்கிக் கொண்டு காந்த ஒளியின் போனை ஏறி நரம்புமழம் சுழன்றடித்து, மோதி விழுந்து சிறிது வேளை பெரும் ரகளை பண்ணிற்று. மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ ஆனால் எனக்கு என் காதுக்குள்ளே அது ஒரு சரிசையும் சீதை அமர்ந்தையும் புள்னிமான் வள்ளியையும் கண்ணுறாய் ஆச்சிரமம் காட்டுமுடலை உன்மோகினி யானையும் பற்றி இரகசியத்துது சொல்லிவிட்டு உடனே வந்த காரியம் முடிந்தது போல் வீர் ரென்று நேரே பறந்து வெளியே ஓடி மறைந்தது. அது பறந்தோடிய போன எதிர்ப்புற யண னூடே கும்மிருட்டில் கண்கள் தம்பித்தவட, அது கொன்ன வணமகோற்சவ துது நெஞ்சை அள்ளும் காட்டுத் தேனைத் தித்திக்கச் சலனமற்ற மரக்கட்டையாய் கிடந்தேன்.

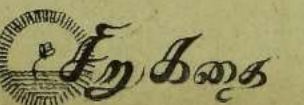
அட்டேயார் இந்தப் புது ஆசாமி? என்கே வண்டி ஏறினான். ஒரு சமயம் திடீரென்று ஒரு புது ஆள் என் முன்னால் மறுபக்க யன்னல் ஒதுக்கமாக உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்ணுற்றபோதே இவ்வித

மாய் எனக்குள்ளாக வினவித்திகைப்பறிதேன். திடீரென்று தோன்றினென்றே சொல்கிறேன்? சேசே, அவன் அப்படியொன்றும் மாயாஜாலம் மந்திர தந்திரம் பண்ணி அவ்விதமாக அங்கு திடீரென்று குதித்திருக்க மாட்டான். என் கண்கள்தான் என்னை ஏமாற்றிவிட்டன. அவை என் கட்டுப்பாட்டையும் கண்டிப்பையும் மீறி ஒரு பொழுது தம் இமைக்கவங்களை முடி உறங்கியிருக்கின்றன. அது சமயமாக எங்காவது ஒரு ரயில் நிலையத்திலே- அது கல்லையாச் சந்தியாகக் கூடவிருக்கலாம், இருளோடு இருளாக ஏறியிருப்பான். என் கண் இமைகள் வெட்டுக் கொணத் திறந்துகொண்ட போது அங்கு அவன் தோற்றம் திடீர்த் தோற்றமாக என் கண்களுக்குத் திகைப்பூட்டுகின்றன. அவன் தோற்றிய விதம் இவ்வாறானால், ஆளின் உருவடிவத் தோற்றமும் மனம் விரும்பாத ஒன்றாகவே இருந்தது. அழகுகேறிய சேரமும், சசங்கிய 'கமிசை'ச் சட்டையும், கத்திரிப்புப் பாவனை காணாமல் நீண்டு முறுக்கேறி வளர்ந்த கேசமும் தாடியும் மீசையும் எவனோ வேடனோ காட்டுவழி தாமி திசை தப்பி ரயில்லை தாவி விட்டான் என்றெல்லாம் என்னும்படியாயிருந்தது. உண்மையில் காடுகெடுத்து குளநீர் பாய்ச்சிக் கமம் செய்யும் 'குளனி' வாசியாக நல்ல குடிப்பிறந்த தாகு, பூமித்தாயின் தவப் புதல்வனாக அவனிருக்கக் கூடும். எனக் கொன்னவோ அவன் மேல் அது சமயம் நம்பிக்கையே உண்டாகவில்லை. அவன் பார்க்கவையே முழுதாகக் வெறுத்தேன். என்றாலும் அவன் அவதானிக்க, மனக் கணிப்பாய் கணித்து மட்டித்துணியின்றி விழித்த கண் விழித்தபடி கிடந்தேன். எழுந்திருக்கவில்லை. வேறு எவ்வித பரபரப்பும் உடனே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. பாதி உறக்கம் உறங்கி விழித்த கண்கள் ஒருக்கால் அவனை நோக்கும். அடுத்த அவன் தலைக்குமேல் ரயில் பெட்டி ஓரமாக எழுதிப் பதித்த ரயில் திருடர்கள் பற்றிய அறிவித்தலை நோக்கும். ஓடி நகர்ந்து பொதிப் பரண்மேல் வைத்திருக்கும் என் பயணப் பெட்டியை நோக்கும். பெட்டிக்குள்ளிருக்கும் உடைமை, வைப்புக்ளை மனம் கணக்கிடும். நான்கோ ஐந்து வேட்டி, அத்தனைக்கும ஜோடிப் பொருத்தமாக நான்கு ஷேட, சால்வை, உள்பெனியன், ஒரு பெளண்டன் போ... ஊடரி, மன்பொறி போர்ச்... அப்படி இன்னும் சில. எழுத்துப் பிரதிகள் பெட்டிக்குள்ளேயும் கொஞ்சம் இருந்தன. அது தவிர்த்த இன்னொரு கைக்கமை கை கைமுத்துப் பிரதி, காசுச் 'சம்பூம்', பயணச்சீட்டு இவ்வளவும் என்கூடக் கைவசமாக இருந்தன.

ரயில் ஓட்டமாய் ஓடுகிறது. அந்த வேகத்துக்கும் இழுப்பு விசைக்கும் எத்தனை குதிரைகளின் ஒருமித்த பலம் உண்டு என்று கணிக்கும் ஆற்றலும் கணக்கிடும் சிந்தை

யும் அந்நாளில்-பள்ளிப் படிப்பில், என்னிடம் உண்டாயிருந்ததோ, அன்றைய ரயில் பயணத்தில் அந்த விதமாக ஏதும் கணிப்பும்கணக்கீடும் எடுத்து அதைக் குறித்துவைத்துக் கொண்டேனோ, அது ஒன்றும் இப்போது ஞாபகமில்லை.

நம்கூட இருந்து பயணம் பண்ணும் ரயில் தோழன் மேல் ஐயறவு கொள்கிறேனே என்று என் மனவிகாரத்தை நானே கடிந்து கொள்ளும் ஒரு நம் சிந்தையும் ஓரொருக்கால் தலைகாட்டி மறையும். ரயிலில் அத்தனைகால்களினதும் ஒருமித்த முடுக்கு விசையாக, அத்தனை சக்கரங்களினதும் ஒன்றிணைந்த வேகச் சுழற்சியாக 'கிர்' ரென் மனத்தில் சுழன்றெழும் இன்னும் எவ்வளவோ நினைவுகள்-ரயில் பாதை ஓரமாக முட்டிபுதராய் எழுந்து நிற்கும் காட்டு மல்லிகைச் செடியில் அடுக்குத் தீபமாக மொய்த்துக் கிடக்கும் ஆயிரம் மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போல!

என் வாழ்நாளில் கண்ணொரு திருடனை நான் பார்த்ததில்லை; வீட்டிலே பாட்டி சொன்ன உபகதையில் திருடனின் தோற்றம் பற்றி அவள் வருணித்ததைக் கேட்டிருக்கிறேன். வீட்டுச் சுவரைத் துளைத்துக்கொண்டு அதன் வழியாக வீட்டுக்குள்ளே புருந்து பொன்னும் பொருளுமாய்க் கொள்ளை அடித்துச்சென்ற கன்னக் கோல் திருடர், தீப்பந்தக் கொளுத்து வெளிச்சம் போட்டுக்கொண்டு காட்டமாகத் திரண்டுவந்து வீட்டு உடைமைகளை முழுகாக அள்ளிச்செல்லும் துணிசுரமான தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரர், பெண்களையும் சிறுபிள்ளைகளையும் களவாகத் தூக்கிப் போகும் புலி, ஓநாய், நரி, முதலை போன்ற பயங்கர 'ஆள் முழுங்கி'த் திருடர் என்றெல்லாம் பலவகையான திருடர்களின் வீரத்தைக் கதைகளை அவள் வாய்மொழியாகக் கேட்டுச் சுவைத்த போதெல்லாம் அவ்வகைத் திருடர்களை மனக்கண்ணிற் கற்பனைப்பண்ணிப் பார்த்திருப்பேன். என், பள்ளிக் கூடப்பாடபுத்தகங்களிற்கூட திருடர்களைப்பற்றிச் சுவையான எவ்வளவோ கதைகள்! தங்களுடனே நாற்பத்திரண்டாவது ஆளாக என்னையும் சேர்ந்துவிடும்படி கண்காட்டிக் கைகாட்டி ஆசைமுட்டி அழைக்கும் அலிப்பாவையும் நாற்பது திருடர்களையும் பற்றிய கதை, அவ்வாசைக்கு உடனே சவுக்கடி கொடுத்து முனை கருக்குவது போல உபாத்தியாயர் கைப்பிரம்புகளிட 'திருடாதே பொய் சொல்லாதே' நீதி முழங்கும் திருட்டு ராமன் கதை, பொன்னும் பொருளும் ஏரா எளமாகப் பதுக்கி வைத்திருப்பவனிடம் அதில் ஒரு பங்கைப் பிரிக்கி இல்லாதவனக்கு வாரி வழங்கும் உன்னத நோக்கும் உயரிய தாடியும் பூண்ட வழிப்பறிக்

கொள்ளைக்கூட்டம் பற்றிய கதை என்று திருடர்களைப் பற்றி ஏராளமான கதைகள். இதற்கும்மேல் சின்னஞ்சிறு பராயத்தில் எங்கள் ஊரிலே நடைபெற்ற நாடகமேடையில் பாட்டும் கூத்துமாக ஆடிப்பாடி முரசடித்துக் கொண்டு மகா துணிகரமாக ஆயிரம் இரண்டாயிரம் பேர் முன்னிலையில் கொள்ளை வடிக்க வெளிவந்த வினோத வேடதாரிகளான திருடர்களையும் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். இருந்தும், ஒரு திருடனின் உண்மை வடிவமான தோற்றத்தைக் கண்ணாரப் பார்த்துத் திருப்திப்பாத ஒரு மனக்குறை வணவிலங்கு களைப் பார்த்தறியாமலக் கிலேசம்போலத்தான் நெடுங்காலமாக எனக்கிருந்துவந்தது. பெரும்பாலும் அவன் ஓர் இருளாகத்தான் இருப்பான். இருளோடு இருளாகக் கலந்து இருளின் திரையிலே கரந்துறையும் இருள்வடிவ இராககதைத்தான் இருப்பான். அதனூடானே அவனைப் பகலொளியில் எங்குமே பார்க்க முடியவில்லை - என்றெல்லாம் ஒரு கையெழுத்த திருடனை வெளவாலும் ஆற்றையுமாக, பாம்பும் பூச்சியுமாக, புலியும் நரியுமாக எனக்குள்ளாக மனத்திரையில்

சிந்தனைச் செல்வர் அ. செ. முருகானந்தன்

உருவம் தீட்டிப் பார்த்திருப்பேன்..... இந்த ஆசாமி ஒரு திருடனாக இருக்கும் பட்சத்தில் - ஓ! திருடர்கள் இப்படியும் இருப்பார்கள் போலும்!

5. நிற கலம்

பொழுது விடிந்தது போல ஆரவாரம் கேட்டுப் பட்டெனக் கண்கிறித்தேன். பொழுது விடிந்துதான் கிடந்தது. இருளைத் துறிவிட்டுப் பகலொளி ரயில் பெட்டிக் குள் புருந்து தவழ்ந்தது. நான் முன்னிருந்த ஆளைக் காணவில்லை. மேலே பொதிப் பரணில் வைத்திருந்த என் கைப்பெட்டியையும் காணவில்லை. ஓடிமறைந்த திருடர் இவற்றையும் அபகரித்துக் கொண்டு சென்று விட்டன போலும். ஆனால், ரயில் இது சமயம் ஓடாமல் நின்றிருந்தது. விறுக்கென்று பாய்ந்து எழுந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். தம்பலகாமம் ரயில் நிலையம் அது. கதவைத் திறந்து மெடையில் குதித்து நான் சிலவேளை அங்குமியை நும் ஓடிப் பதறியதை ஓடாமல் தரித்து நின்றபுகையிரதம் பார்த்து ரசித்ததோ அல்லது தனக்குள்ளாகச் சிரித்ததோ!

சொல்லவேண்டிய கடமையாக ரயில் வண்டிக் காவலரிடம் நடந்ததைத் தெரிவித்து முறையிட்டுவிட்டு மீண்டும் பயணத்தைத் தொடரச் சித்தமானேன். இன்னும் இரண்டொரு தரிப்பு, அதன்பின் திருக்கோணமலை முற்றுப்புள்ளி. அன்றி

ராட் கோச்சுப் பயணத்தில் நான்காவது தரதிருட்டரயில் பிரயாணியாக நான் கூறிய சோக சம்பவத்தை அறுகா பத்துடனே பொறுமையாகக் கேட்டுவிட்டு அதன்பின் குழல் ஊதி பச்சைக்கொடி அசைத்தார் ரயில்காரர். 'இந்தப் பாதையே வரவர மோசமாகிப் போச்சு எஸ். எம். இராத்திரி மட்டும் நாளுக்கு களவுகள் சம்பவித்திருக்கின்றன' என்று ரயில் அசைந்து ஊர்ந்தபோது ரயில் நிலையக் காவலரிடம் அறிகுறிகளையொவ்வொன்றுமாக அறியத்தந்து ஓர். 'அடிக்கையும் சமர்ப்பித்தார் ரயில் வண்டிக் காவலர்.'

தம்பலகாமம் ரயில் தரிப்பு மெடையில் நான் இறங்கி நின்ற அந்த சிறிது நேரத்தில் கவனித்தேன், பயணம் புறப்பட்ட கண்காலம் ரயில் நிலையத்தில் என் கூடவே ஓட்டிக்கொண்டிருந்த மட்டிக்களப்புப் பெட்டியையும், தலைமன்னார் பெட்டியையும் கூடத்தான் காணவில்லை. இரண்டு கோர் பெட்டிகளையும் எந்தெந்தக் காட்டு மார்க்கத்தில் யார் 'அடித்து'ச் சென்றார்களோ!

திருக்கோணச்சேரத்தில் நான் தங்கிய அந்த ஒரு

மாதகாலமும் இனிதாகவே சென்றது.

என் உறவினர்களான வீட்டுக்காரரே கோணைச் சரீரெனக் கொண்டு வந்த ஒரு வெள்ளிக் கிழமை என்னை அழைத்துச் சென்றார்கள், கோவிலும் குன்றமும் பழையநாள் கோட்டையும் பார்த்ததுடன், கூட்டமாய் நடந்த கோவில் மாண்களின் அழகம் கண்டு மிழந்தேன். வீட்டிலேயும் மாணும் மயிலுமாக ஒரு புவக் கொடி என்ன போனது முதலாக 'அண்ணா அண்ணா' என்று என்னிடத்தே உயிரும் பிரானனும் விட்ட 'புள்ளிமான்', பள்ளிமாணவி. அவன் பெயர்கூட காதுக்கிவிடாததொன்றும் அழகான தயிழ்ப் பெயர்-பூங்காசை. முதல் வெள்ளிநாள் அவரும் கோவிலுக்கு வந்தான். அடுத்த வெள்ளி வரவில்லை. கோவல் மாண்களின் கண்கள் எப்படி மருளிரிள் விழித்தன என்கிறீர்கள்.

ஒருதினம் எங்கள் வீட்டுச் சிறுவன் தெருக்கடைக்குப் போய் சமையல் பொருட்கள் சில வாங்கி வந்தான். அவற்றில் சர்க்கரை கட்டிய ஒரு காசியத் பொட்டெனம், முழுக்கவும் கையெழுத்துப் ப்ரதியாக இருக்கவே அது என் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. கீழே விசிக்கிடந்த அதனை எடுத்து வாசித்துப் பார்த்தேன். அது ரயிலில் சில தினங்களுக்கு முன் நான் பறி கொடுத்த என் பயணப் பெட்டிக்குள் இருந்த கை (தொடர்ச்சி 6 ஆம் பக்கம்)

'கலைக்கண்'
மாதப் பத்திரிகை
இதனை ஊக்குவிப்பது உங்கள் கடமையாகும்
தனிப்பிரதி சதம் 25
ஆண்டுச் சந்தா - ரூபா 4-00
ஆறுமாத சந்தா - ரூபா 2-25 } தயார்செலவு உட்பட

கோயில் பல கண்ட சோழமன்னர்

கோயில் நிறைந்த சோழநாடு

'சோழ நாடு சோறு டைத்து' என்றொரு வாக்குண்டு ஆயின் சோழ நாட்டில் செல்வக்கோயில் பல வுண்டு என்று ஏன் கூறுது விட்டார்களோ தெரியவில்லை. காவிரியாற்றின் கரையெல்லாம் கோயிலாக இருப்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த தொன்றுதானே. ஆலயம் எடுப்பதில் சோழ மன்னர் பெரிதும் ஈடுபாடு உடையராய் இருந்தனர். கோயில் என்ற பெயரைத் தனக்கே சிறப்பாக உடைய சிதம்பரத்தலம் சோழ நாட்டிற்கே யுரியது. சிவத்தலங்களுள் தலைமையான தலம் இஃதன்றே! காஞ்சிபுரம்பிருதிவிசம்பந்தமானதென்பர். திருவாணக்கா எப்பொழுதும் நீர்கரந்து கொண்டிருக்கும் அப்புத்தலமாகும். திருவண்ணாமலை நெருப்பு வடிவான தேயுத்தலமென்பதும்; திருக்காளத்தி வாயுத்தலமாகும். சிதம்பரமோ ஞானவடிவாய் அமைந்த ஆகாய சம்பந்தமான தலம். முத்தர்கள் மனிதன் கடினப்பொருளிலிருந்து பக்குவம் ஏற்ற நுட்பமான பொருளாக இறைவனை வழிபடும் முறைக்கு இந்த ஐந்த தலங்களும் முறைப்படியாக அமைந்திருக்கும் நுட்பத்தை என்னென்பேம்! 'அணுத்தலம் தன்மையில் ஐயோன் காண்க' என்பது திருவாசகம். நுட்பமான பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் பார்த்துக் கண்டால்—அணுவுக்கு அணுவாய் உள்ளவன்—இறைவன், இடையறாது அசைந்து கொண்டிருக்கும் இயல்பு அணுவுக்கு உண்டு. இதை விளக்க இறைவன் இடையறாது ஆடிக் கொண்டே இருக்கின்றான். நள்ளிருளிலும் அவன் நடனத்துக்கு முடிவே யில்லை. இந்த உண்மையைப் புலப்படுத்தும் தலமே ஞானாகாசம் ஆகிய தில்லைச் சிறறம்பலம். மனிதனுக்கு இதயம் போன்றது உலகம் என்ற புருடனுக்கு இத்தலம். அதனால் இதன் மகிமை சொல்லாமல் விளங்கும். இத்தலத்தை தன்னுள் அடக்கிய பெருமையினால் சோழநாடும் சிறப்புறுகிறது.

சோழமன்னர் சைவப்பற்று

'சென்னிவனர் மதியணிந்த சிலம்பணிசே வடியார்தம் மன்னியசை வத்துறையின் வழிவந்தவர்,' சோழமன்னர். முடியுடை மன்னர் மூரில் சைவத்தில் அழுத்தம் திருத்தமான பற்றுடையர் சோழமன்னர். மிகப் பழைய சோழமன்னனாகிய கோச்செங்குணன் எழுபது சிவன் கோயில்களை எடுத்தானெனின் இவன் சைவப்பற்று செப்பந்நிறத்த

ஊக்குவிப்போம்

ஒவ்வொரு மாதமும் 23ஆம் திகதி கலைக்கண் வெளியாகும், கழகமன்றச் செய்திகளை முதல் மாதத்தின் 23ஆம் திகதி தொடக்கம் மறுமாதம் 5ஆம் திகதிக்குப் பிந்தாமல் அனுப்பி வைக்கவும்.

ஆசிரியர்: "கலைக்கண்" 28, டேவிட் வீதி, பாழ்ப்பாணம்.

செந்தமிழ்மணி பொன், கிருஷ்ணாபிள்ளை

தது. வேற்றுமதம் தழுவிய பாண்டிய அரசையும் பாண்டிய தேசத்தையுமே சைவ வழிக்கு மீட்ட மங்கையர்க்கரசியாரைப் பெற்ற நாடு சோழநாடுதானே.

"வருநாளென் றும்பிறையாத்தெய்வப் பொன்னி வளம்பெருக்க வளவர்குலம்பெருக்கும் தங்கள் திருநாடு போற்செயியர் தென்னர் நாடு சீர்விளக்குச் செய்து றுடிகள் போற்றி"

என்று தெய்வச் சேக்கிழார் தான் பிறந்த சோழ நாட்டையும் புக்கமாகிய பாண்டி நாட்டையும் புனிதப்படுத்திய மங்கையர்க்கரசியாரைத் துதித்தாரெனின் இம்மங்கை நல்லார் புகழ் எடுத்தியம்புவொண்ணாதொன்று. சோழ மன்னரில் புகழ்பெற்ற கோயில் கண்ட சில பெரியோரை ஈண்டு நோக்குவோம்.

கோயில் கண்ட பத்திமிக்க சோழமன்னர்

இம்மன்னருள் ஆதித்த சோழன் (கி. பி. 871 - 907) காவிரி இருமருங்கும் சிவன் கோயில்கள் பல கண்டார். இவன் பெரும்பாலும் மரத்தாலும் மண்ணாலுமாய் பல பழைய கோயில்களைக் கற்றாளிகள் - கற்கோயில்கள் -

ஆக்கிச் சமய வளர்ச்சிக்கு வளம் செய்தான். இவன் மகன் முத்த பராந்தகன் (907 - 953) பெரும் சிவ பக்தன். தில்லைச் சிறறம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்த பெரும் புகழ் உடையவன். இவன் முத்த மைந்தன் இராஜாதித்தன் திருநாவலூரில் இராஜாதித்தேசுவரம் என்னும் கோயிலைக் கட்டினான். இவன் தம்பி கண்டராதித்தர் சிறந்த சிவவடிவார். சோழ நாட்டை (கி. பி. 950 - 957) சிறப்புற ஆண்டவர். மூவர் தேவாரப்பாடலிலும் எல்லையில் பற்றுக்கொண்டவர். ஒன்பதாம் திருமுறையாகிய திருவிசைப்பாவில் தில்லைப் பதிமேல் பத்து அரும்பாடல்கள் அருளிய பெருமை உடையவர். அரச பதவியில் இருந்தபோதும் தில்லையுமல வாணனை நினைந்து உருகி ஆராத பக்தி செய்த பெரும் புகழாளர். இவருக்கு வாய்த்த மனைவியாரே செம்பியன் மாதேவியாரென்ற பெயர் பெற்ற சிவபக்த சிரோமணியாவார். மங்கையர்க்கரசியாரைப் போன்ற பெரும் புகழ் பெற்றவர். இளமையிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்த இராஜராஜன் என்னும் மன்னன் வளர்த்து சைவப்பற்றையும், திருமுறைகளில் ஈடுபாட்டையும் ஊட்டினார். அறநெறியையும், அரசியல் நெறியையும் சோழர் சிலகமாகிய இம் மன்னன் பெற அருள் சுரந்தவர் செம்பியன்மாதேவியாரே. மாதேவிகள் என்னும் இவர் பெற்ற சிறப்புப் பெயர் இவர்தம் சிவ பக்தியைத் தெளிவுறுத்தும். இவர் செய்த கோயிற்றிருப்பணிகள் அளவிறந்தன. இவர்தம் நாயகர் சிவகண்டராதித்தரைச் சிவ விநாயகமாகவே பூசித்து வந்த தெய்வக் கற்பு உடையவராவார். இவரால் சோழமுல மன்னர் பெருஞ்சிறப்படைந்தனர். ஈடுமெடுப்புமற்ற பாரிய கோயில் கண்ட இராஜராஜன், கங்கை கொண்டசோழன் என்போர் பணியைத் தொடர்ந்து நோக்குவோம்.

க வி கு னே ன் "ஆடலிறை"

1. கரத்தினிலே காதிமு மெழுது கோலும் கலையார்வ முள்ளத்திற் றேங்கி கிழ்க்பரம்பொருள்தன் றிறனெல்லா மொன்றாய்க் கூட்டிப் படைத்தவொரு கானோக்கி நடந்து சென்றேன்.
2. கவிபன்னை யனைப்பினிலே யின்பங் கண்டு கம்பன்போல் வள்ளுவன்போல் வாழ வெண்ணித் தவித்துயின்ற என்னையவன் அனைத்தி டாது தவிர்த்திட்டார் காரணந்தான் யாதோ தேரேன்.
3. நற்றுயம் கவிதைவளன் சேற்றங் கண்டு நலிந்திருந்த போதிலே யிழற்கை யன்னை பெற்றவளாய் வந்தென்னை மடியி லேற்றிப் பெற்றகரிய இன்பத்தை ஈந்து கின்றான்.
4. மங்கைநல்லான் முகமனோக்கி "ஈயா" ரென்றேன் மலருமிதழ்ப் புன்னகையை விசி கின்றான் "பொங்குமெழில் இயற்கையன்னை மகளா" என்றேன் பொலிவுடனே நங்கையவன் சிரிப்பை யிந்தான்.
5. கவிபன்னை நீதானு என்றே கேட்டேன் "கன்னலெனுஞ் செந்தமிழிற் கவிதை நல்கும் கவிபரசி கண்டிடுவாய் மனிதா" என்றே கவிமொழியிற் கூறியவன் மறைந்து விட்டான்.
6. கபல்வீழியிற் கவிதைபல காட்டி கின்றான் கன்னியவ ளிடையினிலே காவியங்கள் மயிலனைய சாயலிலே புதுநூல் கண்டேன் மங்கையவன் நினைவிலிலே பித்த னானேன்.
7. பொங்கிவரும் பேராறு போலென் னுள்ளம் பொன்றாத புகழுடைய கவிதை தந்தே மங்காத புகழ்விசும் கவிஞ் னானேன் மங்கையவன் மலரடிகள் வாழ்க நன்றே.

தன் அரசு

தொடர்காவியம்

5

சுப்பையர் வயல்முழுதும் தொடர்ந்து காட்டிச் சுந்தரற்கு வயல்கிலையைக் கூறும் காலே ஒப்பறியா உங்களுரை உழைப்பி னாலும் யாத கவனிப்பின சிறப்பி னாலும் இப்பரப்புச் சிறந்ததென்றே அவனும் கூறி இன்னும் ஒன்ற பெரிபவரே எனத்தொடங்கி அற்புதமாய்ப் பாடும்உங்கள் சுமதிக் கிந்த ஆற்றலினை வளர்த்தவிட்டார் யாரே என்றான்.

மட்டுவிலைக் காக்கின்ற அம்பாள் என்றன் மகளுக்கே இனியகுரல் வைத்தாள் பாரை விட்டுவிட்டுச் சென்றாள் என்ற இல்லாள் என்றும் விரும்பிக் கல்ல பயிற்சியெல்லாம் அளித்தாள் இன்றே பட்டமெதும் அவட்கில்லை எனினும் பட்டப் பயிற்சியினால் ஞானத்தால் உயர்ந்தே உள்ளாள் மட்டுவிலூர்ப் பிள்ளைக்கே இசை ஞானத்தை வழங்குகிறார் அதைஇன்பம் என்றும் கொண்டாள்.

ஆனந்தன் சுப்பையர் தம்மை நோக்கி அன்புடையிர் உங்கள்மகன் இசைவி ருந்ததை தேனென்ன வழங்கிடுவான் என்றே நண்பன் செப்பினான் அத்தகைய ஆற்றல் தன்னை

ஏளிந்த மட்டுவிற்குள் ஒளித்தல் வேண்டும் எங்குமது பரந்திடுதல் நீதி அன்றே நானிவ்வா றுரைப்பதெல்லாம் இசைச்செல் வத்தின் நன்மைஒன்று கருதியே என்றும் சொன்னான்.

பட்டமிலா ஞானத்தை இந்த வையம் பாராட்டாக் காரணத்தால் மகளின் ஞானம் மட்டுவிற்குள் ஒளித்ததென அவரும் கூற மகாலிங்க சிவமன்னும் அறிஞன் முன்னர்

பட்டமெதும் இல்லாதே தமிழ்ச்செல் வத்தைப் பரப்பியவர் புகழ்பெற்றுள் அதனால் என்றும் எட்டரிய ஆற்றலினை எய்தி போர்க்கே எவருடைய பட்டமுமே வேண்டாம் என்றான்

சுந்தரன் அவ் வேளையினில் அன்பி னோடும் சுப்பையர் தமைநோக்கிக் கொழும்பின் கண்ணே செந்தமிழை இசையதனைக் கற்பிக் கின்ற சிறந்தபல கல்லூரி இருப்ப தாலே என்றனுக்குத் தெரிந்தொரு கல்லூ ரிக்கண் இசையயிற்றும் தொழில்பெற்றுத் தருவேன் லீவீர் இந்தொரு முடிபுதனை விரும்பு வீரேல் இசைஉலகம் மேன்மையுறும் அதனால் என்றான்.

தங்குதற்கே இடவசதி உண்டோ என்ற சற்றேனும் நீர்ஏக்கம் கொள்ளல் வேண்டாம் மங்கையர்கள் மட்டிலுமே இருத்தற் கேற்ற மாண்பமைந்த விடுதிபல கொழும்பில் உண்டு அங்கொன்றில் சுமதிதங்கி இருத்தல் கூடும் ஆசிரியத் தொழில்சிறப்பாய்ப் புரிதல் கூடும் இங்கிதற்கே உடன்படுவீர் என்றே நானும் என்னுகிறேன் எனக்கூறி மேலும் சொன்னான். (வளரும்)

புலவர் ம. பார்வதிநாதசுவம்

ஆங்கிலம் புலமை

2. ஆங்கிலம்

இங்கிலாந்தில் கி. பி. 700ஆம் ஆண்டளவில் ஆங்கிலோ சாக்சன் என்பவர்கள் எழுந்தனர். ஆங்கிலத்தில் எழுந்த நீளச் செய்யுள்களை நெடுந்தொகை என வழங்குவர். அவற்றுள் முதல் எழுந்த நீளச் செய்யுள் பியோவுவ்வ என்பானைக் காவியத் தலைமைக்கொண்டமைந்ததாகும். அதில் உள்ள கதை ஆங்கிலம் என்னும் சாதியின் ரால் இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதாகும். அது ஸ்காந்தி தெவியன் நாட்டுக்குரியது. அதுவே இங்கிலாந்தில் உருவான முதற் கவிதைபுமாகும்.

பியோவுவ்வ என்பவன் ஆன்மை மிக்க வீரன். அவனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்த தவணை கிறீஸ்டல் என்பவனையும் அவன் கூட்டத்தினரான அசுரத்தன்மை வாய்ந்த ஓரினத்தவரையும் பியோவுவ்வ கொன்று நாட்டில் அமைதி நிலைச் செய்தவன் என்பது கதை. அக்கதை கற்பனையேயன்றி உண்மையானதன்று என விமர்சகர்கள் கருதியபோதிலும், அது ஒரு காப்பியமாக அமைந்துள்ளது என்று கண்டனக்காரரும் கண்ணியமாக ஒப்புக்கொள்வர்.

ஆங்கிலோ சாக்சன் கவிதைகள் உண்மையில் சந்த அமைதியில்லாதவை தான். அவை நீளமாக அமைந்துள்ளவை என்பது அடுத்த குறையாகும். எனினும் அக்கவிதைகளில் ஒரு தனிச் சிறப்பு அமைந்துள்ளது அறிஞர்கள் அறிவர். அவற்றில் தனிச்சொற்களுக்குப் பதிலாக அவற்றின் வரை விவட்சணங்களை அதிகமாக உள்ளன. உதாரணமாக உடம்பு, தேகம், கடல் என்னும் சொற்களுக்குப் பதிலாக அங்கே அழைப்பீடு.

கவிகள் பழைய கதைகளையும், பைபிள் கதைகளையும் கலந்து கவிதைகளை அமைத்துப் புதிய மரபினை ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆங்கிலோ சாக்சன் புலவர்கள் நரகம், நரகாதிபன் ஆகியவற்றையெய்க்கத்தக்க வகையில் விபரமாக விபரித்துள்ளார்கள். அங்ஙனமே அவர்கள் சிலுவையைப்பற்றியும், கிறிஸ்து நாதர் சிலுவையில் அறையப்பட்டதையும் அருமையாகப் பாடியுள்ளார்கள். செய்யுட்

பாவினத்தைக் கையாண்டனர். சொன்ன பாவினத்தை விரும்பாமற் கண்டித்துக் கேலி செய்த மகாகவி சேக்ஸ்பியரும் சொன்ற பாவினம் யாப்பதில் வல்லுநராயிருந்தார்.

முதலாம் எலிசபெத் இராணியின் ஆட்சிக் காலமான பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் சொன்ற பாவினம் தொடர்ந்து கையாளப்பட்டு வந்தது. காதலுக்குரிய சொன்ற பாவினத்தைத் திசை திருப்பிச் சுயசரிதை, பொது நிகழ்ச்சி ஆகியவற்றைக் குறிக்கப் பயன்படுத்திய பெருமை மில்லர்ன் மகாகவியையே சாரும். அவரைத் தொடர்ந்து வேட்ஸ்வேர்த், கீர்ஸ் என்னும் புலவர்கள் சொன்ற பாவினத்தில் வல்லுநராயிருந்தார். பிற்காலத்தில் சென்றி என்பாரும் சொன்ற பாவினத்திற் பல செய்யுள்கள் செய்துள்ளார்.

முன்னர் சொன்ன சேர் தோமஸ் வயாட் என்பாரும் சேறே பிரபுவும் உபகரித்த செய்யுள் தொகையிலும் பார்க்க அவர்கள் ஆரம்பித்த பாரம்பரியத்துக்காகப் பாராட்டப் பெறுகிறார்கள். அவர்களின் மரபைப் பின்பற்றி வந்தவருள் எட்மன் ஸ்பென்சர் மிகுந்த திறமை வாய்ந்த புலவராவார். அவர் செய்த செப்பேட்ஸ் கவண்டர் என்னும் இடையனின்

பஞ்சாங்கம் 1579இல் வெளிவந்ததாகும். அவர் செய்த பெயரி குவின் என்னும் காந்தவ இராணி 1590இல் வெளிவந்தது.

இவ்வரு நூல்களும் ஸ்பென்சருக்குப் போதிய பெருமை தருவனவாகும். அவர், அக்காலத்தில் வளர்ந்து வந்த ஆங்கில மொழியினை வளம்படுத்த விரும்பினார். கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய மொழிகளில் ஹோமர், வேர்ஜில் முதலிய புலவர் படைத்த காப்பியங்கள் போலத் தாமும் ஆங்கிலத்தில் அழியாப் புகழ்பெற்று விளங்கும் வண்ணம் காப்பியஞ் செய்த விரும்பினார். அரண்மனையில் உள்ளவர்களுக்கு அவர்களுள் பிரதானமாக எலிசபெத் இராணிக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக்கும் வண்ணம் அவரிடம் இருந்தது. அதனால் அவர் ஒசை நயமுள்ள சொற்களைத் தாளந் தவறாமல் உபயோகிக்கப் பெரிதும் முயன்றார்.

ஸ்பென்சர் அரண்மனை வாழ்வில் அதிகமாய் இருந்து வேத்தியலை அறிந்தவராயினும் அவர் ஆய் பாடியில் எருமன்றக்காயும் அவற்றின் அமைதியையும் விரும்பியிருந்தவர். அவர் ஆய்களின் பன்னிரு மாத கால வாழ்வைப் பன்னிரு செய்யுள்களில் பாடியுள்ள பாணியைப் போற்றாத புலவர்களே யில்லை என்பர். (வளரும்)

அறிஞர் க. சி. குலரத்தினம்

தோல்பை, அன்னத்தின்விதி என்னுந் தொடர்கள் அணியணியாக அமைந்துள்ளதைக் காண்போம்.

இவ்விதமான கதைகளையாவும் இங்கிலாந்தில் கிறிஸ்தவ மதம் பரவுவதன் முன்னர் எழுதப்பட்டவையாகும். அவை பொதுமக்களின் மனத்தில் வெகுமுகப் படிந்திருந்தன. அதனால் கிறிஸ்தவ சமயம் பரவிய பின்னர் எழுந்த பைபிள் கதைகள்கூட மக்களின் பழைய நினைவுகளை மாற்ற முடியாதிருந்தன என்பர். எனவேதான் அன்றா போன்ற

புலவர்களைப் போல உரை நடைப் புலவர்களும் அக்காலத்தில் விபரித்தலிற் கை தேர்ந்தவராய் இருந்தனர்.

இவ்வாறு கி. பி. 871ஆம் ஆண்டளவில் அல் பிரட் என்பார் மன்னாளுடன் அவன் வீரமும் புலமையும் படைத்த உள்ளமுடையவன். அவன் அக்காலத்தில் வழங்கிய பிறமொழிகளையும் நன்கறிந்தவன். அவன் பல மொழிகளில் வழங்கிய அமைதியான சொற்களை மொழிபெயர்த்தும் தழுவி யும் எழுதும் மரபினைக் கையாண்டான்.

கள்ளன் வந்தான்

(3ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

யெழுத்துப் பிரதிகளில் ஒரு தான். அதுவாக இருக்கும் என்று நான நினைத்ததே இல்லை. அதனால் திகைத்தே போனேன்.

"கவாமி கோணநாதம்! காட்டுப்பாதைக் கள்ளன் ஊருக்குள்ளேயுமா நுழைந்து விட்டான்" என்று மனம் உக்கர விட இடிந்துபோய் உட்கார்ந்து விட்டேன்.

"ஏன் ஊனா, கடையில் சாமான் சுற்றிவந்த பழைய கா கி த த தான வைத்து வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? படிக்கிறதிற்கு ஏது மிக்லையா?, இந்தாருங்கள்!" - கோதையின் குரல் கேட்டுத் துணுக்குற்ற என் நெஞ்சம் அவன் கொணர்ந்து என்முன் போட்ட ஓர் இலக்கிய மாத சஞ்சிகையின் சில பழைய இதழ்களைப் பார்த்த போது சிறிதே அமைதி துய்த்தது. கையில் வைத்திருந்த கா கி த த தானைக் கசக்கி விசுவதுபோலப் பாவனை செய்து பின் அதனை மெல்ல மறைத்துவிட்டேன். அவன் தந்த சஞ்சிகை இதழ்களைத் தரையில் அடுக்கி வைத்து அதன் பக்கங்களை ஒவ்வொன்றாகத் தட்டிப் பார்த்தேன். பார்த்துக் கொண்டே, "கோதை வெளியே என்ன பேச்சு ஆரவாரமாயிருக்கிறது?" என்று வினவிப் பேச்சை மாற்றினேன்.

"கதிர்காம யாத்திரிகர்கள் வந்திருக்கிறீர்கள் அண்ணா! உங்களை ஆட்கள் தான். வந்து பாருங்களை. நீங்களும் கூட அன்றைக்கு இந்த யாத்திரைக் கூட்டத்தில் ஓர் ஆணைப் போலத் தானே வந்திருக்கீர்கள்!"

கோதை விடுத்த அழைப்பினை ஏற்று வெளியே தலை காட்டினேன். ஆனி பிறந்து விட்டதல்லவா? வைகாசி வற்றுப் பழை கண்ணகி அம்மன் பொய்கல் கண்ண

அங்கிருந்து கால் நடையாகக் கிளம்பி கரையோரப் பாதையாக வருபவர்கள் இவர்கள். மலையிலே சில தினங்கள் தங்கி மேலே யாத்திரையைத் தொடர்வதற்கு ஊர் கூடி எல்லா வசதிகளும் செய்துகொடுப்பார்களாம் - கோதை சொன்னார்.

"அடடே, இந்தாளுக்கும் கூட வந்திருக்கிறீர்கள்!" உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களா அண்ணா? - எனவாய் முணுமுணுத்ததை அவதானித்த கோதை கேட்டான், என் முகத்தை உற்று நோக்கியவளாக.

"தெரிந்தவர்களும் இருக்கிறீர்கள். ஊர்ப்பிறந்தவர்கள்."

யாத்திரிகர்கள் ஒவ்வொரு வராகத் தெருவாசல் தாண்டி வெளியே நடந்தார்கள். எனக்கன் அவர்களையே நோக்கினேன்.

"நான் கொடுத்த மாத சஞ்சிகை ஒரு சிறுகதைப் போட்டி நடத்துகிறது. பார்த்தீர்களா அண்ணா?" - கோதை என் சிந்தனை லயத்தைக் கலைத்தான்.

"பார்த்தேனே கோதை. அவர்களிலே ஒருவரிடம் மகன் என் பள்ளித் தோழன். ஒரே வருப்பு. இன்னொருவர் பக்கத்து வீட்டுக்காரர். பெரும் முருக பக்திக்காரர். ஒவ்வொருவரும் தவறாமல் கதிர்காம யாத்திரை போகிறவர். ஊரிலே அவரைக் கதிர்காமத்து சாமியேன்றே அழைப்பார்கள். கதிராமு பெயர்; கதிராமுசாமியின் தாய் பார்த்திரையை முடித்துக் கொண்டே ஊர் திரும்பிக் கோயில் மடத்திலே ஒரு தினம் கதிர்காமத்தான் பெயரால் ஒரு வேளை பெரும் பூசனை நடத்திச் சுற்றியுள்ள ஊர்களை அழைத்து அன்னமிடுவார்....."

கைவளை கவிரிட்டது போலக் கோதையின் சிரிப்பு (தொடர்ச்சி 8ஆம் பக்கம்)

ஆங்கிலத்தில் தற்காலக் கவிதை என்பது பெரும் பாலும் யெவ்ரி சோசர் என்பாரின் காலத்திலே தான் ஆரம்பித்தது என்பர். சோசர் 1340-1400 ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் வாழ்ந்தவராவார். அவர் பொதுமக்களாற் போற்றப்பட்டும், அரசரார் புகழப்பட்டும் வாழ்ந்த ஒப்பற்ற போர்வீரனாவார். அவர் போர்வீரகுதலின் பிறநாட்டுப் பிரயாணங்களில் அதிக விருப்பம் அறுபவமும் கொண்டார். அதனால் ஐரோப்பிய நாடுகளிற் சிறந்து விளங்கிய இத்தாலி, பிரான்ஸ் ஆகிய தேசங்களின் கவிதை வளர்ச்சியைக் கருத்தான்றிக் கண்டறிந்தவராவார். அக்காலத்தில் நாகரிக மொழியும் அறிவுத்துறை மொழியுமான லத்தீன் மொழியை நன்கறிந்திருந்தார்.

சோசரின் புலமையை நயந்து பாராட்டக் கூடிய அளவுக்குக் கல்விக்கற்றவர்கள் அவர் காலத்தில் அதிகம்பேர் இருக்கவில்லை. பொதுமக்கள் கல்வியில் நாட்டங் கொள்ளாத காலம் அது. அன்றியும் ஆன் பென் ஆகிய இரு பாலாருள்ளும் பெண்களை விட ஆண்கள் சிறந்தவர்கள் எனவும் கருதப்பட்ட ஒரு வித பிற்போக்கான காலம் அது.

ஆங்கிலப் புலமையாளர் அக்காலத்தில் அன்றி ஆரம்ப காலத்திலும் இத்தாலியப் புலவர் போக்கையே பின்பற்றினார்கள். அங்ஙனம் பாடிய புலவர்களுள் சேர் தோமஸ் வயாட் என்பாரும் சேறே பிரபுவும் குறிப்பிடத்தகுந்தவராவார். வயாட் 14ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னகளை யாதார். அப்பாவினம் இத்தாலிய இலக்கியத்துக்கே தனியுரிமையாய் இருந்த தென்பர். சேறே பிரபுவோலிஸ் எழுதிய ஈனிட் என்னும் நூலை மொழிபெயர்த்துப் பாடினார்.

இவர்கள் சொன்ற எனப்படுகும் பாவினத்தைக் காத்தருகிகள் செய்வதற்குக் கையாண்டனர். இவர்கள் சென்ற வழியிலேயே பிற்காலப் புலவர் பலர் சொன்ற

"மெய்யன்"

உனக்குக் கேட்கின்றதா?

"நான் உலகத்துக்கு உரியவன்" என்று நீ சொல்வதை விட, "உனக்கு உரியவன் நீ" என்று உலகம் சொல்ல வேண்டும். அப்படி நீ கேட்கும்போது தான் நீ ஒரு உண்மைத் தொண்டனாக ஆகிக்கொள்ளுகின்றாய்.

நல்லவை நான்கு

எழிலுடன் வாழ்! அருளுடன் பார்! உண்மையுடன் பேசு! நன்மையுடன் நட!

வேண்டுவன

ஏழ்மையிலும் நேர்மை, கோபத்திலும் பொறுமை, தோல்வியிலும் விடாமுயற்சி, தரித்திரத்திலும் பரோபகாரம், துன்பத்திலும் தைரியம். செல்வத்திலும் எளிமை. பதவியிலும் பணி.

இயற்கையின் விருப்பம்

பெரும் முட்டான், மடையன் என்று பெயர் கேட்டவன், பெரும் புத்திசாலியாகவும் மாபெரும் மேதைவாகவும், காலத்தால் மாறிக்கொள்வான். அப்படி வருபவனை எந்தப் புத்திசாலியும் மேதையும் தடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

நீமை செய்யும் நன்மை

பிறர் உனக்குச் செய்யும் தீமைகள் அனைத்தையும் நல்ல மனத்துடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் வரவேற்பாயாகி, அவைகள் அனைத்தும் உன்னை அடைந்து உன்னை உலகில் ஒரு பெரும் மனிதனாக்கினும் என்பதை மறந்துபோகாதே.

நீயிற் பிரியல்

தீயோர் உனக்கெதிராகப் போய்களைப் பேசிக் குற்றங்களைச் சுமத்தட்டும். வன்சொற்களால் உன்னைச் சுட்டட்டும், சுட்டு வதைக்கட்டும். நீ செய்த நன்மைக்கெதிராகத் தீமைகளைச் செய்யட்டும். ஏன்..... உனது உயிரையே போக்கடிக்க முயற்சிகளைச் செய்யட்டும். ஆனால், அவைகளுக்காக உனது உண்மை நிலையிலிருந்து நீ சிறிதளவேனும் பெயர்ந்து போகாதே.

இன்சொல் இயம்பும் அறம்

யாவர்க்கு மாம்பிறை வற்கொரு பச்சிலை யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்கொரு வாயுறை யாவர்க்கு மாம்பண்ணும் போதொரு கைப்பிடி யாவர்க்கு மாம்பிறைக் கின்னுரை தானே.

—நிருமலர்

மக்களைப் பிற உயிர்களின் விருந்து பிரிக்கும் கூறுகளில் மொழி ஒன்று. இவ்வுலகில் தோன்றிய பல்வேறு வகையான உயிர்களுள் மக்கள் தாம் தங்கள் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள மொழியைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். கற்றவராயினும், மற்றவராயினும், சேய்வராயினும், அண்மையராயினும் அவர்தம் கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கு மொழிதான் பெருந்துணை புரிகின்றது. மொழியில்லையெல் மக்கள் இனமே இல்லை என்று கூறலாம்.

இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த மொழியை மக்கள் எவ்வாறு பேசுதல் வேண்டும்? மக்கள் அறிவுடன் உணர்ச்சியுடன் உடையவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் பேசும்போது உணர்ச்சியுடன் பேச வேண்டியவர்களுள் உணர்ச்சியின் நிழல் பேசுகின்றனர். ஆதலால் உணர்ச்சியின் வன்மை மென்மைகளுக்கேற்பவும், வீரப்புவேறுபுக்களுக்கேற்பவும் பேசுகின்றனர். எவ்வாறு பேசினும் கேட்போர் உள்பொருள் பேசினும்தான் அப்பேச்சுப் பயன்பெற்றதாகும்.

கேட்போர் உள்பொருள் பேசுவதெப்படி? இனிய முறையில் பேச வேண்டும். ஆதலால் மக்கள் உள்ளங்களைப் பிணிக் கும் சிறந்த சாதனமாக விளங்குவது இன்சொல்வென்றே! சொல்லவாயும் சொல்லின் பொருளாயும் உள்ள இறைவன், தான் அளித்த இயற்கைக் கொளையாகிய மொழியை மக்கள் இனிய முறையில் பேசினால் அவன் எவ்வளவு உவப்பான்!

மக்கள் தாம் பேசும் பேச்சில் அறிந்தோ அறியாமலோ நான்கு வகையான குற்றங்களைப் புரிகின்றனர். அவை கடுஞ்சொல், புறங்கூறல், பயனில் சொல், பொய் என்பவை. அவற்றை உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் 'வாக்கின்கண் நிகழும் பாவங்கள்' என்றே குறிக்கின்றார். இவ்வுலகில் தோன்றிய மக்கள் யாவரும் வையத்திய வாழ்வார்க்கு வாழவேண்டும் என்றும் குறிக்கோளுடன் நாளியற்றிய திருவள்ளவர், இந்நான்கு குற்றங்களையும் நம் நாவின் கண் நிகழாமற் காத்து வாழ்வதற்குரிய வழிவகைகளைத் தம் நூலின் கூறியுள்ளார்.

கடுஞ்சொல், புறங்கூறல், பயனில் சொல், பொய் என்றும் இந்நான்கு குற்றங்களையும் நீக்கிப் பேசவேண்டுவதன் இன்றியமையாமையை, முறையே இனியவை கூறல், புறங்கூறலை, பயனில் சொல்லாமை, வாய்மை என்றும் அதிகாரங்களில் வலியுறுத்திச் செல்கின்றார்.

கடுஞ்சொல் சொல்பவன் இம்மையில் தன்னை ஆதரிப்பவர் ஒருவருமின்றி வறுமையில் உழல்பவனாகின்றான். பிறர் உன்னம் புண்படப் பேசிய காரணத்தால் மறுமையில் நரகமும் புகுகின்றான். முன்னின்று ஒருவன் முகத்தினும் வாயினும் கல்நின்றிருக்க கலந்து பேசிப், பின் வின்று இழித்துரைக்கும்

வித்துவான் கா. சி. தனக்கோடி, எம். ஏ.

புறங்கூறலுள் ஒவ்வொரு கணமும் அஞ்சி அஞ்சிச் சாகின்றாதுதலால் அவன் ஒரேயடியாக இறந்தொழிவது அறங்கூறும் ஆக்கத்தைத் தருவதாகும். பயனற்ற சொற்களைப் பலபடியாகப் பாராட்டிப் பேசும் பண்பினால் வடிவத்தால் மனிதனே யெனினும் தன்மையால் பதரேயாவான். அறிவு என்னும் உள்ளீடு இன்மையின் அவன் உரையில் நாட்டுக்கு ஒரு பயனும் இல்லை. ஆதலால், அவன் இருந்தும் இறந்தவனேயாவான். மாசுடைய மனத்தினின்றும் எழுவது பொய். ஆதலால், அப்பொய் பேசுபவனின் உள்ளத்தை அழிப்பதோடு, அவன் பொய் போலும் மெனியை யும் சிதைக்கின்றது. தன் மனச் சான்றை அழித்து அவன் பொய் பேசுவதால் உலகோர் அவன்திப்புக்குள்ளாவதோடு பாவமுட்டையையும் சுமப்பவனாகின்றான். இவ்வாறுகத்திருவள்ளவர் வாக்கின்கண் நிகழும் குற்றங்களையும் அவற்றை மேற்கொள்வதா, ஏற்படும் இழிவுகளையும் நீக்குவதால் ஏற்படும் மேன்மைகளையும் தம்நூலில் நன்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

ஆதலால் இவ்வுலகில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் முதன்மையாகக் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய அறமாக விளங்குவது இனியவை கூறல் ஆகிய அறமேயாகும். ஆதலால் தான் தெய்வப்புவராகிய திருவள்ளவரும் தாம் இயற்றிய உலகுக்கொரு பெருநூலாம் திருக்குறளில் அறத்துப்பாலின் தொடக்கத்திலிருந்து பொருட்பாலின் இறுதி வரை மனிதமாதையினுடைய செல்லும் நூலெனவே தொடர்ந்து இவ்வறத்தை வலியுறுத்திச் செல்கின்றார்.

அறத்தின் இலக்கணம் யாது? மனத்துக்கண் மாசிலாதல் அனைத்தறன். ஆயின் மனத்துக்கண் எழும் மாசுகள் யாவை? அழுக்காறு, அவா, வெகுளியும் இவைகாரணமாகத் தோன்றும் இன்னஞ்சொல்லுமாம். இம்மாசுகள் நீங்கிய அளவிலுண்டாவது அறமாயின் ஒருவன் இன்னஞ்சொல் கூறுகின்றிலன் எனின் அவன் தாயோனாகின்றான். வேறுவகையாகச் சொல்லவேண்டுமானால் எவன் ஒருவன் இனியவை கூறும் அறத்தைத் தழுவித் தமக்கே கொண்டொழுதுகின்றனானே அவனே மனமாக நீங்கப் பெற்றவன் ஆகின்றான்.

மனமாக நீங்கியவன் கூறும் மொழியே வாய்மை. அகத்தாய்மை வாய்மையால் காணப்படும்ன்றே? அவ்வாய்மையே இன்சொல்லாம். எவ்வாறு? வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமையிலாத சொல்லும். இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த இன்சொல் பேசுகின்றவன் அறவோன் எனப்படுகின்றான். அவனே அறத்தை அறந்தவன் இயல்பு யாது? எவ்வயிர்க்கும் செந்தன்மை யுண்டொழுகும். ஆதலால் இனியவைகூறும் பண்பினால் எவ்வயிர்க்கும் செந்தன்மை யுண்டொழுகும் நயத்தினால் அருளாளனுமாகின்றான். அருளாளனது குணம் உள்ளி உள்ளவெல்லாம் உவந்தீர்தல். இந்த ஈகைப் பண்புடையவன் தன் அகமும் முகமும் மலர இனியவை கூறித் தன்னை நாடியவர்களுக்கு

அவர் வேண்டிய தொகு பொருளை ஈந்து உதவுகின்றான் 'முகத்தான் அமர்ந்து இனிதுநோக்கி அகத்தானும் இன்சொல் விதே அறம்'

இனியவை கூறும் பண்புடன் ஈகைப் பண்புமுடையவன் வாழ்வில் வளம்பெற வாழ்கின்றான். தன்புறா உம் தவ்வாமை அவனை அணுகுவதில்லை. அவன் வழுக்கியும் தீயவற்றைத் தன்வாயால் கூறும். ஒருகால் அவன் கடுஞ்சொல் கூறினாலும் அச்சொல் இன்சொல் போலவே பயனளிக்கும். மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொல்லும் இன்சொல்வென்றே! ஆதலால் அவன் கூறும் ஒவ்வொரு மொழியும் பெரும்பயன் விளைவிக்கும் மொழியாகவே அமைகின்றது. அம்மொழி சேற்று நிலத்தில் நடக்கும் ஒருவனுக்கு ஊன்றுகோல் உதவுவதுபோல வாழ்வில் தளர்ச்சியுறும் மக்களுக்கு நின்று உதவுகின்றது. ஆதலால் அவன் சொல் மக்களினம் ஏற்றுப் போற்றி நடக்கும் ஆணை மொழியும் ஆகின்றது.

"இன்சொலால் ஈந்தனிக்க வல்லாறகுத் தன்சொலால் தான்கண் டனைத்திவ் வலகு"

அவனே சிறந்த குடிமகனாகின்றான். பிறந்த குடியின் உயர்வுதாழ்வு அவன் பேசும் சொற்களினாலேயே வெளிப்படுகின்றது. "நிலத்தில் கிடந்தமை கால் காட்டும். காட்டும் குலத்தில் பிறந்தார் வாய்ச்சொல்." இன்சொல் பேசும் பண்பினன் விளையாட்டாகக் கூடப் பிறர் உள்ளம் புண்படும் வகையில் பேச மாட்டான். அவ்வளவு கண்ணும் கருத்துமாய் இவ்வறத்தைக் கடைப்பிடிப்பான். நகை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை நான்கும் அக்குடிமகனின் பண்புகளாகின்றன.

அவனே சான்றோன் என உலகோரால் போற்றப்பெறுகின்றான். இறந்தகை சான்றோனைப் பெறுவதற்கு இவன் பெற்றோர் என்னதவம் செய்தாரோ என உலகம் அவன் அருந் திறலைக்கண்டு வியக்கின்றது. இத்தகைய சான்றோனே அன்பு வழிப்பட்டுக் கடைமயாற்றும் இவ்வறத்தானைக் காட்டிலும், அருள் வழிப்பட்டுக்கடமையாற்றும் திறவறத்தானைக் காட்டிலும் தலையாயவன் ஆகின்றான். இன்மை நலனும், மறுமை நலனும் ஒருங்கே துய்க்கப்பெறுகின்றன. சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும் இன்மையும் இன்பம் தருமல்லவா! இத்தகு விழுமி போனால்தான் உலகம் நிலைபெற்று நிற்கின்றது.

மக்கள் உள்ளம், உரை, உடலால் அறம் புரிபவர்கள் என்கின்றனர். உள்ளத்தால் உள்ளும் அறத்தை உண்மையென்றும், வாக்கிற்குறப் பேசும் அறத்தை வாய்மை யென்றும் உடலாற் செய்யும் அறத்தை மெய்மையென்றும் போற்றுகின்றனர். இம் முக்காரணங்களிலும் நடுநாயகமாக நிற்குபது நயவ. நாவால் நடத்தும் இனியவை கூறலாகிய இவ்வறம் யாவராலும் எளிதில் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய ஓர் அறமாகும். இவ்வறம் புரிதல் ஒருவன் தன் விடமுள்ள கையை மிகுந்த இனிய கனி போலான உறவேண்டும் பொழுது வேண்டி

மிடத்தே நுகரும் எண்ணம் உடைத்தாகும்.

நாவின் செயலால் நடைபெறும் இன்சொல் கூறுதலாகிய இவ்வறம் தன்னைக் கடைப்பிடிப்பவனை அறவோனாய், அருளாளனாய், அறத்தணனாய், சான்றோனாய் படிப்படியே உயர்த்தி, இம்மை இன்பமும் மறுமை யின்பமும் ஒருங்கே துய்க்கச் செய்து தனக்குப்பின் நன் மக்களை நாட்டுக்கு நற்றொண்டாற்ற விட்டு, முடிவில் பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கிச் சிறப்பென்னும் செம் பொருள் காணவும் வழி செய்கின்றது.

"கடுகைத் துளைத்தேன் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்" என்றார் இடைக்காடனார். அவர் உரையை மறுத்து,

"அறுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்"

கலையும் மரபும்

(2 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

புத் தெளிவு வேண்டும், பொருள் உணர்ந்து பாடவேண்டும்" என்பதில் மிகவும் கண்டிப்பானவர். நாடகப் பிரியர். நாடக மேதை கிட்டப்பா, கோவிந்தசாமி, சுந்தரராமபாள் போன்றவர்களை இப்பகுதிக்கு அழைத்த நாடகம் நாடகத்தியவர்; அதில் இன்பம் கண்டவர்; பொருள் நட்டமும் கண்டவர். இவரைத் தவிர எமது ஒன்றுவிட்ட தமையனார் நாயனப் புலவர் சோமால் சுந்தர் இருந்தார். இவர்தான் பின்நாளில் புகழ் சட்டிய நாயன் வித்துவான் அப்புலிங்கத்தின் தந்தை; இவர்தோற்றத்தில் பெரியவர். இவரின் அகன்ற கண்களும் பெரிய மீசையும் சற்றுப் பயத்தை உண்டாக்கும் கூடியவை. ஆனால் குழந்தை உள்ளம் படைத்த பெருங்கலைஞர். நாடகரம் போல உருத்திர வீணையையும் திறமையுடன் ஆளுவார். இவருடைய வாத்திய இசை வெல்லப்பாடுபோல இனிக்கும்.

ஊர்திரும்பிய தமையனார் பக்கிரிசாமிப்பிள்ளையும், அண்ணார் சோமால்சுந்தரும் ஆலோசனை செய்து என்னத் தமிழ்நாட்டிற்கு அனுப்ப முடிவுசெய்தனர். அப்போது எம்க்குப் போதிய வருவாய் வரத் தொடங்கியது. எனது நாயன் மோடல் விழா வழமைபோல மாவை ஆதின மண்டபத்தில் இனிது நடந்தது. தாளக்காரன் ஒத்துக் காரன் என்று குருகுலமுறைப்படி என் கல்வி ஆரம்பமாகியது. அன்று எமது வீட்டிலே வீசேட பூசையும், விருந்தும் நடைபெற்றன. எனக்கு அப்போது வயது 16. ஒருநாள் பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை என்னைப் பார்த்து "தம்பி, உபயா! இங்கே வா. உன் வாத்தியத்திற்கு நாம் கூட ஈடுகொடுக்க முடியாமல் வரப்போகின்றது. நீயும் போய் உன் வித்தைவையத் தமிழ்நாட்டில் வளர்த்து வா. நீ வளரும் தைச் சோமால்சுந்தரும் ஆதரித்தார். முதலில் என் மேற்படிப்பு சிதம்பர ஆதின வித்துவான் வைத்தியநாதரிடம் தொடங்கியது. இவரின் இசைக்குத் தீட்சி

என்றார் ஔவையார். இவர் கூற்று எவ்வளவு உண்மை.

இக் கட்டுரையில் கூறிய கருத்துக்கள் அனைத்தும் கீழ்க்கண்ட திருக்குறளில் கருக்கொண்டுள்ளதை நினைக்கும் போது நம் நெஞ்சம் பாகாய் உருகுகின்றது.

"இன்சொலால் ஈரம் அனைபும் படிபுறு இல்லாம் செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்".

—நிருமலர் 81

"தினையளவு போதாச் சிறுபுள்ளிர் நீண்ட பினையளவு காட்டும் யுத்தால் — மீனையளகு வள்ளிக் குறங்கும் வளநாட வள்ளிக் குறப்பா விரி"

—நிருமலர் 82

என்ற கபிலர் வாக்குப் பொய்யா மொழியன்றே.

தர்கள் புகழ் மாலையை அணிந்தவன் என இருந்தார். இவரிடம் இசை நுணுக்கங்களை இரண்டு ஆண்டு காலம் குருகுல முறைப்படி கற்றேன். இவர் எனது இரண்டாவது குரு. இவரின் ஆசிரியுடனும் முத்த தமையனாரின் அன்புக் கட்டளையுடனும் ஊர்திரும்பினேன். பின்னர் கொத்தமங்கலம் தென்டாயுதபாணி நாடகக்காரரிடம் மேலும் பயிற்சி தொடங்கினேன். அந்தக் காலத்துக்கு குருகல் கல்வி மிகவும் கடினமானது, இப்போதையன போல இசை நூல்களும், இசைத்தட்டுகளும், வானொலிக் கச்சேரிகளும் அப்போது இல்லை. மிகவும் பொறுமையுடன் குரு சொல்வதை நாம் வீழிப்பாக இருந்து கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். கிரகிக்கத்தவறுகின்றவர்களுக்குச் சிட்டுசை கிடையாது. வெளியே போக வேண்டியவர்கள் திறமை குறைவானவர்களை எமது குரு வகுப்பிலிருந்து நீக்கிவிடுவார். இதற்கிடையில் ஏச்சும் பேச்சும் நடக்கும், தன்டனையும் கிடைக்கும். ஆனால் எமது குரு எம்மீது மட்டற்ற அன்பு வைத்திருந்தார். அவர்மீது நாம் எல்லியல்லாத பத்தியும் மலிப்பும் வைத்திருந்தோம். இதுதான் குருகல்க் கல்வியின் சிறப்பு.

"தெண்டாயுதபாணிக்கு இனமையிலேயே தொழுநோய் கண்டது. வாத்தியத்தைத் தொட்டுச் சேவிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. மற்றவர்கள் என்றால் அசந்து போய்விடுவார்கள். "தேவகாளம் பொழியும் வாத்தியத்தைக் கையால் எடுக்க முடியவில்லை" என்று கவலைப்பட்டார்; பின்னர் தேறினார். "நோய் வந்ததும் தெய்வ சங்கற்பம் அப்பனைச் சேவிக்க முடியாது. பரவாயில்லை. அப்பனைச் சேவிக்கப் பத்து நாறு என்று வித்துவான்களை உருவாக்கலாம் என்ற வைராக்கியத்துடன் நயன் பாடலால் ஒன்றை— அதாவது திண்ணைப்பள்ளி— நிறுவினர். அந்தப் பள்ளியிலேதான் நான் போய்ச் சேர்த்தேன். தெண்டாயுதபாணி தன் ஆயுட்காலத்தில் (தொடர்ச்சி 8 ஆம் பக்கம்)

கள்ளன் வந்தான்

(ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பொலி என்னை என் சிந்தனை தினைப்பு விடுவித்து மீட்டது.

"கதைப் போட்டிக்குக் கதை எழுதும் கடைசி நாள் இன்னும் ஒரு வாரம்தான் அண்ணா! ஆனதால் இப்பவே முதல் எழுத்த்தொடங்குங்கள், இன்றைக்கே பின்னையார் கழி போட்டுவிடுங்கள் என்படியே உங்களைக் கொண்டே அதனைப் பூர்த்தி செய்வது என்பொறுப்பு."

"எழுதலாம். பார்ப்போம். உனக்காக வேண்டுமானால் முயற்சித்துப் பார்ப்போம். எழுதி முடித்தேன் என்றால் உன் பெயரிலேயே அதை அனுப்பிவிடு. எனக்கு இந்தப் போட்டிகளில் பரிசு பெற வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசை கிடையாது; ஆனால் எதைப்பற்றி எழுதுவது? கதைக்குக் கருப்பொருளாக....."

"ஏன், இப்போது வந்து போனார்களே யாப்திரிகர்கள். அவர்களைப் பற்றியே எழுதுங்களேன்."

"கோதை மகா பொல்வாத பெண்ணே. பிரம் அகத்தினுள் எப்படியெல்லாம் ஊடுருவி உன் கண்களைச் செலுத்துகிறாய்? சரி, அப்படியே அதைப்பற்றியே எழுதலாம். மற்றொரு கருப்பொருளாக நெஞ்சுக்குள்ளே கிடந்து உருகிறது. ஒன்றில், பல. வேண்டிக்குப் பவிட்டவளர்த்த கடாவின் மாயிசத்தைத் தப்பிதமாகத் தின்று விட்டுப் பின் அது தெரியவந்ததுமுதல் பித்துப் பிடித்தவன்போலாகி வாழ்நாள் முழுக்கவும் கதிர்காமத்

துக்குக் கால்நடை யாத்திரை பண்ணும் பரமலிங்கப் பரதேசியர், கழுவேற்றப்பட்டுப் பாதி உயிர்போன அவலத்திலும் கூவி எழுந்து பறந்து ஒடிப்போகும் உங்களுக்கு சல்லி அம்மன் கோவில் சேவல்-கதைகள் படைப்பதற்கு இவையெல்லாமே என்ன அரிய கருப்பொருள்கள்!"

பூமியின் தோன்றிய எல்லா உயிர்களுமே வாழத்தான் அடிக்கின்றன, இப்போது அண்ணா?"

"ஒன்றையொன்று கொண்டு அழித்து வாழும் அந்தப் போராட்ட முனையிலே தான் மனதுக்குத் துன்பம்."

"ஆனால் அது கூட இயற்கை நியதியாகிப்போன காலச்சக்கரச் சுழற்சி தானே அண்ணா! எப்படியோ என்ன வழியாலோ அழிவு சம்பவிக் கொள்ளை எல்லாமே காது போனால் எல்லாமே கொள்ளை கொள்ளையாக கோடாலு கோடியாகப் பெருகி இந்தப் பூப்பரப்பே அடங்காமல் போய் விடுமே!"

"கருத்துகளும், தத்துவங்களும் இவையே; அகண்டு விசாலித்த உன் கண்களைப் போல அழகானவை" கோதை பேசையானால்.

அந்த ஒரு மாத காலத்துக்குள்ளாக கோதையின் நோக்கில் மூன்று ஆண்டு முப்பெய்திய இருபது வயதுக் காணாயாக ஒங்கி உயர்ந்து நின்றேன்.

கோதையின் விருப்பப் படி கதையை எழுதி அவளே எழுதியதாக அவள் பெயரையே இட்டு தபாலில்

சேர்க்கும்படி எழுத்துப் பிரதியை கோதையிடமே கொடுத்து விட்டேன். தென் தமிழ் நாடொன்றில் வெளிவந்த ஒரு மாத சஞ்சிகை அது. கோதைக்காக கதை எழுத முனைந்தபோது—பிறருக்காக உழைக்கிறேன் என்ற உற்சாகத்தினால் போலும் என் பேரையும் முழுமுச்சாக ஒத்துழைத்ததால் ஒரே முச்சில் அதனை எழுதி முடித்துவிட்டேன்.

இதன்பின் என் பள்ளிக்கூடம் தொடங்கும் நாள் சமீபிக்கவே ஒரு தினம் கன்னியா சென்று காடு நுழைந்ததும் வெற்றி அருவியில் நீராடியும் அதன்பின் இன்னொரு தினம் மூன்றுவது தடவையாக மலைக்கோயில் ஏகி சுவாமி சரிதனம் செய்து கொண்டோடு பாதி வழியில் வாழைபெட்டு பாதிவெட்டாக வெட்டுண்டு பிளந்து போங்கிடக்கும் பரங்கரமான இராவணன் பாரை வெட்டும் பார்த்துக்கொண்டு அதன்பின் இரண்டொரு தினங்களில் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிவிட்டேன். கன்னியா வெப்பநீர் ஊற்றில் நீராடிய போது எந்தவொரு அபிப்பேட்சையின் கண்ணீர் கொட்டிகளிலே இவ்விதம் ஆனந்தமாய் நீராடுகிறேனோ என்று மனத்தில் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. அதே தினம் மாலே ஊருக்குப் பயணமாணேன் பயணம் புறப்பட்டு யாபேரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டோடு போது "நவமே போய் வாருங்கள், யாழ்ப்பாணத்தின்னா" என்று குழைந்து தழுதழுத்த குரலில் வாய் மொழிந்து கண்கள் குளமாக விடைதந்து நின்றாள் கோதை. அன்றிரா முழுதாய் பேதை

யவன் கோதையின் கண்ணீர்க்குள் திடுக்கிட ஆனந்தமாக நீச்சலடித்து ஆயிரம் முத்துகள் பொறுக்கிச் சேர்த்துக் கொண்டே என்னார் சேர்த்தேன்.

சில மாதங்களின் பின் ஒரு தினம் என் விலாசமிட்டு வந்த தபால் ஒன்றில் கோதையின் அழகான கையெழுத்துக்கண்டு ஆவலானே அதனைப் பிரித்து வாசித்தேன்.

அண்ணா கோடியணக்கம். கதைப் போட்டியில் எனக்கு ஒரு பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. அதனால் உங்களுக்கு நேர்முக அறிவித்தல் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் யாதொன்றும் எழுதித் தெரிவிக்காதிருந்து விட்டீர்களே, அண்ணா? அவ்வளவு விரைவில் ஆட்களை—பழகியவர்களை, மறந்து போய் விடுகிறீர்களா? என் படிப்பு முடிந்தது. உங்கள் ஊர்வர எவ்வளவோ ஆசை. உங்களை மறுபடி எப்போது பார்ப்பேன் என்று தயிரா தவிக்கிறது நெஞ்சம். வைத்திய தாதிப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் சேர மனுச் செய்திருக்கிறேன். என் மனதுக்கு நகர் அந்நற்பணி சித்தித்தால் அதில் உங்களுக்கும் உரிமை பெருமையான ஒரு பங்கு நிச்சயம் உண்டு.

கோதைதான் எழுதியிருந்தான். நமது கதைப் போட்டி இதுவரை நாளும் மறைந்திருந்த ஓர் அரிய எழுத்தாளரை வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பதை விட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறோம் என்று பத்திரிகையில் பாராட்டுக் குறிப்பு வேறே போட்டிருக்கிறீர்களாமே! என்ன அக்கிரமம்!

கோதை அவள் தன்னை மறந்தாள் தன்நாமம் கெட்டான் தலைப் பட்டாள் தலைவன் தானே. ஏனோ இப்பாடல் அது சமயம் என் இதயத்தின் ஒலியாக எழுந்தது. அவள் எழுதிய கடிதத்தைத் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தேன்: பள்ளிக்கூட விடுமுறைக் காலம் அந்த ஒரு மாதத்தில் சில தினங்கள் நினைவுத் திரையில் சுழன்றோடி வருகின்றன.

பள்ளிக்கூடம் விட்டு மதிய போசனத்துக்காக விடுதிரும்பிய கோதை நேரே சமையலறை போய் பார்த்து விட்டு என் அறைக்குத் திரும்பி என்னையும் சாப்பிட எழுந்திருக்குமாறு அழைத்தான். எழுந்து உட்கார்ந்தேன்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டு மதிய போசனத்துக்காக விடுதிரும்பிய கோதை நேரே சமையலறை போய் பார்த்து விட்டு என் அறைக்குத் திரும்பி என்னையும் சாப்பிட எழுந்திருக்குமாறு அழைத்தான். எழுந்து உட்கார்ந்தேன்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டு மதிய போசனத்துக்காக விடுதிரும்பிய கோதை நேரே சமையலறை போய் பார்த்து விட்டு என் அறைக்குத் திரும்பி என்னையும் சாப்பிட எழுந்திருக்குமாறு அழைத்தான். எழுந்து உட்கார்ந்தேன்.

"கோதை இன்று காலை எழுதத் தொடங்கிய கதை அப்படியே நின்றிவிட்டது" வேண்டுமென்றே சும்மா சொன்னேன்.

"சாப்பிடுங்கள் அண்ணா நேரமாகிறது. நான் பள்ளிக்கூடம் போக வேணும்" என்றாள் சிரத்தையில்லாமல் வேண்டா வெறுப்பாக.

"என்ன கோதை ஒரு மாதிரி இருக்கிறாயே சுக வினமா?"—நானும் விடாமலே கேட்டேன்.

"ஒன்றில்லை அண்ணா! மனநிலை சரியாகவில்லை. எனிலும் ஈடுபாடினேன். ஊக்கமில்லை. பள்ளிக்கூடம் படிப்பு இடெல்லாம் எதற்கு என்று சலிப்புத் தட்டுகிறது. பள்ளிக்கூடம் போகாமலே நின்ற விடலாமென்று தோன்றுகிறது..."

"உனக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்ன வேலாம் உளறுகிறது, கோதை?"

"ஆம் அண்ணா படித்து பரீட்சைகளில் சித்தியடைந்து என்னைக்கண்டு விட்ட போகிறேன்? ஒரே போட்டி மேடையாக இருக்கிற இந்த உலக சனசமூகத்தின் மத்தியில் நானும் போய் ஏன் தலையைக் கொடுக்கவேணும்? காசு கொடுத்து வாங்கக்கூடிய பட்டம் பதவிகளை விட்டு விட மதிப்பற்ற ஏதான ஒன்றை என்மனம் நாடுகிறது?"

ஒரே காலை யில் நான் சொல்லியதற்குத்தான் இப்படிப் போட்டிப் பிடிக்கிறாயோ?"

"மெய்யாகத்தான் அண்ணா நான் இனிமேல் படிக்கப்போவதில்லை."

"ஏன்?"

"மனதுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதிலே மனநிம்மதி காணமுடிவதில்லை."

"அட, பைத்தியமே சாப்பிட்டு, போட்டிக்கதை எழுதி முடித்துவிட்டேன். அதனையும் உன் கையிலே வேயபள்ளிக்கூடம் போகும் போது தபாலிற் சேர்த்து விடு."

நெஞ்சுத்தின் அலைகளாக மோதி எழும் இந்திவைவுகளினூடே மின்னி ஒலியும் கோதையின் சிரித்த முகம்.

எவ்வளவு நல்ல பெண் அவள்! "கோதை உன்னை எதிர்பார்த்து மகோவரை வந்து காத்திருக்கிறேன். இன்றைக்கே புறப்படு" என்று திரும்பிக்கு ஓர் அவசரத்தந்தி அனுப்பிவிட்டேன்.

பார்த்திரா நேயரே, கதையின் முடிவினே ஒரு கள்ளியும் கூட வந்துவிட்டாளே!

பிரகாசமான சலவைக்கு...
ஒஹோ OHO
PURE GUARANTEED BAR SOAP

சி.எஸ்.கே.மில்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்.

கலைக்கண்ணை வாழ்க, உன் பெயர்! வளர்க, உனது புகழ்!

கலையும் மரபும் (7ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)
எடுத்த முயற்சிகளை அன்புடன் தழுப்பார். 'வித்தைபைப் பூர்த்தியாக்கிக் கொண்டோடு' என்பர். அந்தக் கட்டிலையில் அன்பும் அதிகாரமும் கலந்திருக்கும். என குருநாதரின் கடைசிக்காலம் சற்று வேதனை நிரம்பியதாக இருந்தது. உடம்பு இளைந்தது. ஒருநாள் என்னை அழைத்தார். "தம்பி! நான் இளமையிலே நோயாளி ஆகி விட்டேன். ஆனால், தனிக் கட்டையாகவே இருக்கின்றேன். இது உனக்குத் தெரியும் எனக்கு மருமக்கள் பெருமக்கள் பலர் இருக்கின்றனர்; ஆனால் உன்னையே என் எடுப்புப் பிள்ளையாகக் கருதி வருகின்றேன்" என்றார். (தொடரும்)